

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

Özak Tekstil'de Grev s. 1

Filistinli ve İsraili Proleterlerin Birliği s. 3

Venezuela ve Guyana s. 6

Hindistan Kapitalizminin Çalkantılı İlerleyişi s. 7

Çin'de İşçilerin Mücadelesi s. 13

Kanada'da Yarım Milyon Grevde s. 16

Temellerin Belirlenmesi s. 18

Vefat İlanları s. 32

Özak Tekstil'de Grev

Şanlıurfa'da faaliyet gösteren Özak Tekstil'de Kasım 2023'ten beri Türkiye işçi sınıfı için oldukça önemli bir mücadele ve fiili grev gerçekleşmekte. Urfa dışında İstanbul'da da bir fabrika işleten Özak Tekstil'in ana müşterileri arasında Amerika Birleşik Devletleri merkezli Levi Strauss şirketi başı çekiyor. Bu bağlamda, Enternasyonal Komünist Partisi olarak bu mücadeleyi merceğe almayı yerinde bulduk.

Ne Oldu

Mücadele, 19 Kasım'da Urfa fabrikasında çalışan 700 işçiden yaklaşık 450'sinin bir araya gelerek Hak-İş'e bağlı işbirlikçi rejim sendikası Öz İplik-İş'ten ayrıldıklarını ve mücadeleciler BİRTEK-SEN'e (Birleşik Tekstil İşçileri Sendikası) katıldıklarını ilan etmeleri ile başladı. Böylelikle o zamana kadar Antep merkezli küçük bir mücadeleciler tekstil sendikası olan BİRTEK-SEN, üye sayısını birkaç katına çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda Özak Tekstil'de yetkili sendika haline gelmişti. İşçiler aynı zamanda kötü muamele, küfür, kalitesiz yemekler, servis problemi,

iş yükünün artırılması, sendika-patron iş birliği, 6 Şubat depreminde 7 gün mesai zorlamasına rağmen kesilen yevmiyeler, kadın işçilerin özel hayatlarına yönelik sözlü tacizler ve bazen sabah saat dördü bulan belirsiz çalışma saatleri gibi çalışma koşullarına karşı çıkıyorlardı.

Tekstil sektörünün yaygın olduğu bölgede rejim sendikasına karşı ilk isyan bu değildi. Yaklaşık üç yıl önce, Özak Tekstil işçileri, Urfa Uğur Tekstil fabrikasında çalışan işçilerle birlikte yine Öz İplik-İş'ten istifa etmiş, bu kez o zamanlar bölge sorumlusu şimdinin BİRTEK-SEN başkanı olan DİSK Tekstil Sendikası'na üye olmuş, aylarca süren çetin mücadele DİSK Tekstil'in işçilerin arkasında durmamasına rağmen kazanımla sonuçlanmıştı. BİRTEK-SEN'in kendisi, DİSK Tekstil'in ihanetçi tutumuna karşı bir alternatif oluşturma zorunluluğundan doğmuştu.

Şirket yöneticileri ve Öz İplik-İş yöneticileri fabrikada BİRTEK-SEN'in örgütlenmesine tepki olarak işçilere işbirlikçi sendikaya dönmeleri için baskı yapmaya başladılar, onları bire bir görüşmelere çağırarak şantaj yaptılar, kadın işçileri özel hayatlarına müdahale etmekle tehdit edecek kadar ileri gittiler. Şirket 27 Kasım'da bir işçiyi işten çıkarmak noktasına geldiğinde yaklaşık 450 işçi fiili greve gitti. İlerleyen günlerde işçiler pek çok kez jandarma ve polisin barikat ve gazlı coplu saldırılarıyla karşılaşacak, işçiler ve BİRTEK-SEN başkanı dahil sendikacılar defalarca gözaltına alınacaklardı. En nihayetinde, 6 Aralık'ta jandarma işçilere cop ve biber gazı ile saldırarak 19 işçiyi ve üç sendika yöneticisini gözaltına aldı. Bunun

sonucunda fabrika içinde çalışmaya devam eden işçiler dışarı çıkarak greve katıldılar.

Özak Tekstil işçilerinin grevi, işçi sınıfının mücadeleyi kesimlerinde dikkate değer bir yankı uyandırdı. BİRTEK-SEN, Özak Tekstil işçilerinin mücadelesi ile dayanışma için ulusal ve uluslararası çapta eylem çağrılarında bulundu. Türkiye’de pek çok taban sendikasının yanı sıra özellikle Türk-İş’e bağlı Deriteks sendikası üyeleri Özak Tekstil işçileri için eylem yaptılar veya yaptıkları eylemlerde Özak Tekstil işçilerini andılar. Uluslararası düzlemde İran’dan Özgür İşçiler Sendikası ve ABD’den Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı gibi oluşumlar Özak Tekstil işçileriyle dayanışma örgütlemeye çalıştılar. Tüm bunlara karşın, DİSK Tekstil, DİSK genel merkezinin desteği ile BİRTEK-SEN’e karşı hasmane tutumunu sürdürdü.

En nihayetinde Özak Tekstil, 400’ü aşkın işçiyi işten çıkardı ve işçileri tazminat almayı kabul ederek mücadeleyi bitirmeye zorlamaya çalışmaya başladı. Patronun bu tutumu, faal mücadele yürüten işçi sayısını 150 civarına düşmesine yol açacak kadar etkili oldu. Yine de Özak işçilerinin mücadelesi, tazminat almayı kabul eden işçilerin çoğunun mücadeleye verdiği destek ile sürüyor.

Mücadelenin Dersleri

Urfa-Antep bölgesinin çok büyük bir sanayiye sahip olması ve bu sanayinin önemli bir kısmının tekstil sektöründe yoğunlaşması, Özak Tekstil’de olanların ülke çapında büyük etkilere yol açabilme ihtimalini ortaya çıkarmıştı. Özak Tekstil grevi, bölgenin çoğu Öz İplik İş’te örgütlü tekstil işçilerinin 2015’te metal sektöründe mafyatik rejim sendikası Türk-Metal’e karşı yaşananlara benzer bir biçimde kitlesel bir biçimde sendika değiştirme teşebbüslerini tetikleyebilirdi. Bu ihtimal şimdilik gerçekleşmekten uzak görünse de, Özak Tekstil işçilerinin kazanmak için tek şansı, mücadelelerini benzer koşullarla karşı karşıya işletmelerin işçilerine yayararak büyütme geçiyor. Bunun için sadece Özak Tekstil fabrikasına

odaklanmaktan ziyade, başka tekstil fabrikalarına seyyar grev gözcüleri gönderilebilir.

Özak Tekstil mücadelesinin temel zaafı, Levi’s şirketinin Özak Tekstil’e karşı harekete geçmesinin zaferi getirecek olduğu yanılsamasıdır. Esasında grevcilerin baş düşmanı, Özak Tekstil’in kendisinden bile öte, Levi’s firmasının kendisidir. Levi’s dünya emperyalizmini teşkil eden tekstil tekellerinden biridir. Merkezi ABD’de olsa da emperyalist sistemin yarattığı ülke koşulları arası eşitsizliklerden istifade ederek Türkiye’nin yanı sıra Bangladeş ve Haiti gibi ülkelerde üretim yapmaktadır. Bu iki ülkede de geçtiğimiz yıllarda Levi’s şirketine karşı işçi mücadeleleri gerçekleşmiştir. Bu süreçte BİRTEK-SEN’in hatası, Levi’s işçilerinden ziyade Levi’s patronlarına hitap etmeleri, onların ilan ettikleri çalışma koşulu taahhütlerini ciddiye almalarıdır. Bu tutum, Türkiye taban sendikal hareketinin genel olarak demokrasi ve özel olarak Batı demokrasileri hakkında taşıdığı yanılsamalarla açıklanabilir.

Benzer bir şekilde, gerek “demokrasi platformları” adı altında sendikalar ile siyasi partileri birlikte örgütleyerek “dayanışan”, gerekse milletvekilleri aracılığıyla meseleye parlamento üzerinden bir çözüm vaat eden burjuva sol partileri, mücadelenin yayılması perspektifinin Özak Tekstil mücadelesinin odak noktasına oturmasının engellenmesine katkı sunmuşlardır. Özak Tekstil işçilerinin mücadelesi, sınıf mücadelesiyle alakasız pek çok konunun yanında desteklenecek bir başka aktivizm odağı olarak sahiplenilmiştir.

Bu zaaf, Özak Tekstil işçilerinin sendikaları BİRTEK-SEN öncülüğünde verdikleri kahramanca mücadeleye gölge düşürmemektedir. Nihayetinde görece küçük bir işletmede gerçekleşen bu grevde Özak Tekstil işçileri zor koşullarda, bölgede ve sektörlerinde tek başlarına çetin bir mücadele vermiş, patronun, rejim sendikasının, jandarmanın, polis, mahkemenin baskısı karşısında yılmamış, direnmişlerdir. Bu bağlamda Türkiye işçi sınıfı için örnek bir mücadeleye imza atmışlardır ama bütün bunlar grevin kazanması için yeterli değildir.

Zaman, başta tekstil sektöründe olmak üzere bölgede çalışan bütün işçilere hitap etme zamanıdır.

Özak Tekstil grevi gibi mücadeleler özellikle DİSK'e liderlik eden oportünistlerin maskelerini düşürdükleri ölçüde, DİSK tabanındaki işçileri de yüzlerini liderlerinin meylettiği rejim sendikalarından ve burjuva sol partilerden DİSK dışında örgütlenmek durumunda kalmış küçük ama mücadeleciler sendikal odaklara çevirmeye teşvik edecektir. Böylece ortaya çıkacak bir tabandan sınıfsal sendikal cephe, rejim sendikalarının etkisindeki işçileri, rejim sendikalarıyla ve burjuva sol partilerle tavandan cephe kurmaktan çok daha fazla mücadeleye çekebilir.

Burjuva Devletler Arasındaki Savaşa Karşı, Filistinli ve İsraili Proleterlerin Birliği İçin!

Cenova'da Bir Açık Toplantı

Gazze'deki savaş, tıpkı Ukrayna'da olduğu gibi, her iki tarafta da yerel burjuvazilerin ve onları destekleyen bölgesel ve küresel kapitalist güçlerin çıkarları doğrultusunda yürütülmektedir. Emekçi kitleler, sivil halka yönelik katliamlarla savaşa sürülen top yemleridir.

Ukrayna, Dağlık Karadağ ve Gazze'deki çatışmalar birbiriyle bağlantılıdır ve tüm burjuvazilerin karlarını tehdit eden aşırı üretimin küresel ekonomik krizi tarafından itilen sermaye adına yeni bir dünya savaşına doğru yürüyüşün tezahürleridir.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri -her yerde ve on yıllardır kapitalizmin tarihsel gelişim aşamasına ulaşmış bir dünyada- artık herhangi bir ilerici toplumsal içeriğe sahip değildir ve yalnızca rakip emperyalizmler arasındaki savaşın araçları olabilir. Filistin kurtuluş mücadelesi bile, emperyalistler arası çatışmanın arttığı mevcut bağlamda artık herhangi bir çözüm olasılığına sahip değildir, ancak Orta doğu proletaryasını köleleştirmek ve onu savaş

cephelerinden birine yerleştirmek için demagojik olarak kullanılmaktadır.

Tüm Arap ve Orta doğu ülkelerinde proleter kitlelerin isyanı on yıllardır ulusal burjuvaziler tarafından İsrail-Amerikan emperyalizm ikilisine karşı yönlendirilmektedir. Burjuvazi, işçi sınıfının burjuvazi, onun partileri ve rejimi olduğunu, gerçek düşmanın içeride olduğunu, gerçek düşmanın burjuvazi, onun partileri ve rejimi olduğunu anlamasını engellemek için dış düşmana ihtiyaç duymaktadır.

Üçüncü dünya savaşı ancak işçi sınıfının ulusal sınırların ötesinde birleştiği bir devrimle durdurulabilir. Burjuvazi için proleterleri kardeş katliamına sürüklemek, kapitalizmin artan ekonomik krizi karşısında bir ölüm kalım meselesidir: savaş başlamazsa devrim de durmayacaktır.

Oportünist işçi partileri - Stalin'in sahte komünizminin, Rus ya da Çin emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden Amerikan karşıtlığının kalıntıları - bugün de burjuva bir Filistin devleti yanılması için mücadeleyi desteklemeye devam ediyor. Bu partiler onlarca yıldır proleterler için hiçbir şey ifade etmediler ama SSCB ve Çin'deki sahte komünizm rezaletinden sonra komünizmi işçi sınıfı nezdinde itibarsızlaştırmaya devam ettikleri için burjuvazi için hala yararlıdırlar!

İsrail ücretli sınıfının kapitalist baskısı ve Filistin proletaryasının çifte kapitalist ve ulusal baskısı ancak İsrail ve Filistin burjuvazilerine karşı proleter devrimle, işçi sınıfının devrimci diktatörlüğüyle sona erecektir.

Bu nedenle, Enternasyonal Komünist Partisi'nin güçlendirilmesi, kapitalist sömürüye karşı ve yaşam ve çalışma koşullarını savunmak için işçi mücadeleleri hareketinin önderliğinin ana ülkelerde fethedilmesi gerekmektedir.

Hamas ve İsrail hükümeti Proleterlerin Katledilmesinde Birleşti

Burjuva güçler ve devletler arasında bir savaş geliştiğinde, proletarya olayların herhangi bir tanımından kaybolan unsurdur. İster uluslararası alanda tanınmış ister fiili olsun, burjuva devletlerin ve sermayenin silahlı çetelerinin maddi ve ideolojik savaş hazırlıklarına giriştikleri o uzun soluklu çalışmada işçilerin hiçbir zaman söz hakkı yoktur. Onlar yalnızca diğer insanları bastırmak için silah ve mühimmat üretiminde ve savaşın lojistik hazırlığında istihdam edilen bir emek gücüdür. İşçiler her zaman yeniden silahlanmanın ekonomik maliyetine ve savaşın zararlarına katlanmak zorunda kalacaktır. On yıllardır yüzlerce kilometrelik bir askeri tünel ağı kazmak zorunda bırakılan Gazze'deki işçiler bunu çok iyi bilmektedir. Devletin muazzam askeri harcamalarını desteklemek için her zaman fedakârlık yapan ve sürekli tehdit altında yaşamak zorunda kalan ve çoğu zaman ABD'nin bölgedeki silahlandırılmış kolu olan burjuva devletlerinin bölgesel emperyalist emelleri için canlarını veren İsrail'deki proleterler bunu biliyor.

Militarizm, tüm tarihsel evrelerinde genişleyen sermaye birikiminin her aşamasına eşlik eder. Rosa Luxemburg'un "Sermaye Birikimi"nde açıkladığı gibi, "artı değerın gerçekleşmesi için birinci dereceden bir araçtır, yani bir birikim alanıdır". Hangi üretim dalının savaş amaçlı olduğunu, hangisinin olmadığını belirlemek her zaman zordur. Devrimci Marksizm, bireysel tüketim malları için "serbest" piyasa talebinin, "büyük, birleşik ve kompakt bir güçte merkezileşmiş devlet talebi" ile üst üste bindirildiği aşamayı "ekonomik militarizm" olarak adlandırmıştır.

Yüzyılı aşkın bir süredir en ileri kapitalist devletlerin öncülüğünü yaptığı bu reçete, şimdi en kırılgan burjuva iktidar birimlerine bile yayılıyor, çünkü işçiler için yeniden silahlanmanın ekonomik yükünü taşımamanın en kolay yolu bu. Kendisini diğer emperyalizmler adına Gazze'deki proletaryaya dayatan gerici, dinci yönelimli Hamas partisi,

egemen sınıfın yönetilen sınıf üzerindeki örgütlü şiddeti olan devletin işlevini yerine getirmektedir. Hamas, uluslararası kuruluşlardan, bazı Arap ya da İslami çoğunluklu ülkelerden ve genellikle siyasal İslam'la bağlantılı uluslararası finansörlerden yardım şeklinde gelen mali kaynakları Şerit'te yönetmektedir. Bunun büyük bir kısmını askeri sektöre tahsis ediyor.

Rakip El Fetih partisiyle kanlı bir çatışmaya girerek silah zoruyla iktidarı ele geçirdiği Haziran 2007'deki "Gazze Savaşı"ndan bu yana geçen on altı yılı aşkın sürede Hamas, proletarya karşıtı baskıcı bir politika uyguladı. Gazzeli işçilere karşı Filistin ve uluslararası burjuvaziler adına bir jandarma gibi hareket eden Hamas tarafından çok sayıda kervan isyanı demir yumrukla ezildi.

Hamas, işçilerde dünya işçi hareketine aidiyete dair her türlü hafızayı yok etmek için 2015'ten bu yana 1 Mayıs'ın kutlanmasını yasakladı.

Gazze nüfusunun çoğu çok genç yaştadır ve İsrail ile Mısır'ın uyguladığı abluka nedeniyle hapsedilmiştir. Diğer ülkelerdeki işçi mücadelelerinin dayanışmasından mahrum olan Hamas, bu genç proleterleri sınıf mücadelesinden uzak tutmak için Yahudilere karşı belirsiz bir nefret besliyor. Hamas'ın burjuva siyasi egemenliği, onları milislerine ve diğer İslami kökten dinci oluşumlara katılmaya teşvik ediyor.

İsrail'in uyguladığı tam izolasyona ek olarak, İsrail Hava Kuvvetleri ve sınır muhafızları tarafından gerçekleştirilen periyodik katliamlar ve ablukanın neden olduğu sefalet, birçok genç erkeği mevcut birkaç meslekten biri olan silah ticaretine yönelmeye teşvik ederek yeni milislerin silah altına alınmasına katkıda bulunuyor. Hamas silahlı kuvvetlerinin seçkin birlikleri, milislerine 400 ila 500 dolar arasında maaş veriyor ki bu yerel standartlara göre çok da düşük bir miktar değil. Dahası Hamas, ait olduğu Müslüman Kardeşler ana akımına uygun olarak, makul miktarda sosyal yardım, dullara, yetimlere ve "şehitlerin" yakınlarına maaşlar garanti ederek ve

yoksullar için eğitim ve tıbbi bakımı destekleyerek sosyal barışı satın almayı başardı; bu unsurlar, iş gücünün neredeyse yarısının işsiz olduğu bir bölgede uzlaşmayı sürdürmede önemli bir rol oynuyor.

Hamas, siyasi, ekonomik ve askeri olarak her konuda Batılı güçlere bağımlı olan rakibi Filistin El Fetih partisinden daha fazla iç sosyal cepheyi kaynaklama becerisi göstermiştir. Emek gücünün yönetimi her burjuva rejiminin temel sorunudur. İsrail ve baş düşmanı Hamas bu konuda proletaryaya karşı paralel bir savaş yürütmektedir.

Kudüs hükümeti birkaç yıldır, ekonominin Filistinli işgücüne bağımlılığını sınırlamak için farklı ülkelerden Asyalı işçilerin ülkeye girişini destekliyor. Bu, İsrail burjuvazisinin bir yandan Filistinli işçileri taciz ve şantaj altında tutarken diğer yandan disiplinli ve ucuz işgücünü güvence altına almaya çalıştığı binlerce yoldan biridir. Tarım sektöründe çok sayıda Asyalı göçmen bulunmaktadır. 7 Ekim'e kadar İsrail'de 30.000'den fazla Taylandlı proleter yaşıyordu ve bunların yaklaşık 5.000'i Gazze Şeridi sınırındaki çiftliklerde istihdam ediliyordu. Hamas milisleri saldırı sırasında sadece İsraili işçilere kıymakla kalmadı, Asyalı göçmenleri de katletti. Bu gerici partinin kurbanları arasında 30 Taylandlı, 10 Nepalli ve 4 Filipinli işçi de vardı. Bunların rastgele kurbanlar olmadığı, bu Taylandlı işçilerden düzinelercesinin Hamas tarafından rehin alınmasıyla kanıtlanmıştır.

Birkaç bin Taylandlı işçi, İsrail'den geri dönmek isteyen herkese 1.300 dolar tazminat teklif eden Bangkok hükümeti tarafından organize edilen bir hava ikmaliyle İsrail'den geri gönderildi.

Hamas, savaştaki her burjuva güç gibi, işçilere yas ve acı çektirmekten çekinmiyor. Bu konuda, 7 Ekim'e giden aylarda Gazze'den 20.000 kadar işçinin geçişine izin veren Erez sınır kapısını açıp kapatan aynı derecede gerici ve burjuva İsrail hükümetiyle ittifak kurdu. Gazze'den İsrail topraklarına atılan roketler ve İsrail Hava Kuvvetleri'nin cezalandırıcı

baskınlarıyla ya da Tsahal askerlerinin kurşunlarıyla bastırılan abluka karşıtı gösterilerle karakterize edilen Hamas'la çatışmalar, Gazzeli sınır işçilerini hapsedildikleri topraklarda aralıklarla kapatarak rehin tuttu.

İsrail'de 7 Ekim'e giden günlerde 18.500 Gazzeli Filistinli işçi bulunuyordu. Kapitalist güçler arasında savaş patlak verdiğinde her zaman olduğu gibi, bombalanan ülkeden gelenler sıkı polis kontrolüne tabi tutulur ve hareket özgürlüğünden mahrum bırakılır. Netanyahu hükümeti tarafından alınan ilk önlemler, tüm çalışma izinlerinin iptal edilmesi ve Savunma Bakanı Yoav Gallant'ın Gazzeli işçilerin on hafta boyunca ordu üslerinde gözaltında tutulmasına izin veren emri oldu. "Yasadışı savaşılar" olarak kabul edilen bu inşaat ve tarım işçilerinin yüzlercesi bombalar altında zorla Gazze'ye geri götürüldü. Otobüsler onları Kerem Şalom'daki (alaycı bir şekilde "barış bağı" anlamına gelen bir isim) özel yük geçidine bıraktı ve buradan Şerit'e ulaşmak için altı kilometre yol kat etmeleri gerekti. Bu işçilerden 4.000'i daha Batı Şeria'ya gönderildi ve birçoğu İsrail'i işgal altındaki topraklardan ayıran duvarın ötesinde, Beytüllahim yakınlarındaki zaten kalabalık olan Dheisheh mülteci kampına sığındı. Hepsi çok zor koşullarda yaşıyor ve Gazze'yi yerle bir eden bombaların altında kalan akrabalarının akıbetiyle ilgili endişeleri daha da ağırlaşıyor. Bu arada bu küçük toprak parçasında, proletaryanın sermaye için gereksiz genç kolları katliama götürülüyor.

Hamas tarafından gerçekleştirilen ancak İsrail burjuvazisi tarafından elverişli bir fırsat olarak değerlendirilen 7 Ekim saldırısı ile bir kez daha isteksiz proletaryaya savaş dayatıldı. Hem İsrail'in hem de dünyanın sermayesi, en iğrenç şiddet eylemlerini gerçekleştirmekten çekinmemiştir ve çekinmeyecektir. Ölmekte olan sermayenin yıkıcı öfkesi, Holokost ve Nakba'nın anılarını soluk bırakacaktır.

Venezüella ve Guyana: İşçiler Burjuvazi ve Partilerin Essequibo Bölgesini Savunma Çağrılarını Reddetmelidir

"Essequibo Bölgesi", Venezuela ve Guyana (bir zamanların İngiliz kolonisi) arasında on yıllardır anlaşmazlık konusu olan, hem ana karayı hem de deniz alanlarını kapsayan coğrafi bir bölgedir. Başta petrol ve gaz olmak üzere yüksek ekonomik değere sahip ham maddelerin bulunduğu bir bölgedir. Başta ExxonMobil olmak üzere çok uluslu şirketler son zamanlarda Guyana hükümetinin desteğiyle arama faaliyetlerine başladılar. Venezüella hükümeti bu eylemleri protesto etti ve petrol arzını arttırmaya ihtiyacı olan ABD'nin açıkladığı askeri desteği reddetti. Tüm bu anlaşmazlık, burjuva devletler (Venezüella ve Guyana) arasındaki bir çatışmadan başka bir şey değildir ve ham madde ve pazarların kontrolü peşinde koşan emperyalist güçleri içermektedir.

2015 yılında iki ülke arasındaki gerilim, ABD petrol şirketi ExxonMobil'in ihtilafli denizde bir petrol kuyusu bulması ve bunu Guyana'nın izniyle yapması nedeniyle tırmandı. Venezüella Devlet Başkanı, ExxonMobil'in istikrarsızlaştırma kampanyasını finanse ettiğini söyleyerek, bu çok uluslu şirketin Guyana hükümetini tartışmalı bölgeye girmesi için nasıl desteklediğine atıfta bulundu. Öte yandan geçtiğimiz günlerde ExxonMobil petrol şirketinin Kaieteur Bloğunda yürüttüğü arama çalışmalarını Venezüella'nın baskısı nedeniyle değil, operasyonda elde edilen kötü sonuçlar nedeniyle terk ettiği öğrenildi. Ancak ExxonMobil daha umut vaat eden bölgelerde arama yapmaya devam ediyor. Bu ulusötesi şirket uzun bir süre Venezüella hükümetiyle petrol işletmeciliği alanında iş yaptı ve 2015'ten bu yana ticari ilişkilerini kopardı. Ancak burjuvazi arasında dostluk ya da ideolojik yakınlık ilişkileri değil, rekabet, çıkar ilişkileri ve söz konusu çıkarlara uygun olarak ittifakların ya da çatışmaların üretildiği ilişkiler vardır. Dolayısıyla Venezüella burjuva hükümetinin

ExxonMobil'i reddetmesi, bu ulus ötesi şirketin ve "uluslararası toplumun" (emperyalist ve ulus ötesi güçler olarak okuyun) Guyana burjuva hükümetinin bu topraklardaki petrol ve doğal gazı işletmesine verdiği destek kadar ikiyüzlüdür. Bu anlaşmazlığın her iki tarafında da kapitalist konsorsiyumların çıkarları söz konusudur. Ve bu anlaşmazlıkta işçiler, mümkün olan en düşük ücretlerle sömürülen ve askeri bir çatışma durumunda "top yemi" olan emekçilerdir.

Essequibo meselesi, Venezüella burjuva hükümeti tarafından, içinde bulunduğu ve 2024 başkanlık seçimlerini kazanma hedeflerini etkileyebilecek popülerlik krizi göz önüne alındığında, milliyetçiliği kışkırtmak için kullanılmaktadır. Bu şekilde, Venezüella burjuva devletinin Guyana ile olan anlaşmazlıkta nasıl bir pozisyon alınacağına dair 3 Aralık 2023'te istişari bir referandum çağrısı yapması, her zaman olduğu gibi, bir seçim stratejisinin parçasıdır. hükümeti destekleyen partiler şimdiden "Comandos de Campaña por la Defensa del Essequibo" (Essequibo'nun Savunulması için Kampanya Komutanlıkları) oluşturdular. Ancak Acción Democrática gibi muhalefet partileri de bu yönde hareket etmeye başladılar ve benzer organlar oluşturacaklarını ve hükümet gibi bu referanduma katılım çağrısında bulunacaklarını açıkladılar. Öyle ki Venezüella Danışma Referandumu, 2024 başkanlık seçimlerinin başlangıcı olacak bir seçim çatışmasına dönüşecektir.

Yurtseverliğin teşvik edilmesi, "popülerliklerini" yeniden kazanmak ve seçmenler arasındaki etkilerini arttırmak isteyen partiler için yararlı olmasının yanı sıra, işçi sınıfı için zararlı ve kapitalist sömürü için yararlı bir dizi başka etkiye sahiptir. Yurtseverlik ya da milliyetçilik, tüm sınıfların, sömürülenlerin ve sömürenlerin, anavatanın ve ulusal ekonominin savunulması için birleşmesini sağlar ve bu nedenle yurtseverlik sınıf mücadelesini geçersiz kılar, işçileri gerçek talepleri (ücretler, emeklilik maaşları, emekli maaşları, iş gününün uzunluğu, çalışma koşulları ve çalışma ortamı) için mücadeleden uzaklaştırır ve sonuç olarak engeller, işçileri patronların (kamu ve

özel) çıkarlarına hizmet etmek üzere harekete geçirerek, Venezuelalı ücretlilerin Guyana'daki sınıf kardeşlerine karşı mücadelede birbirlerini öldürmelerine neden olacak olası bir askeri çatışma için onları top yemi haline getirmektedir.

İşçilerin taleplerinin gerçek ve tutarlı savunucuları olduklarını iddia eden sendikalar, 3 Aralık'taki Danışma Referandumunun dışında kalmalı ve Venezüella ile Guyana arasında herhangi bir savaş çağrısını ve ücretlilerin Essequibo'da bulunan maden zenginliğini tartışan burjuva ve emperyalist devletler arasındaki bir savaşa gönderilmesini reddetmelidir.

Kendilerini açlık ücretlerine ve emeklilik maaşlarına mahkum etmek, çalışma koşullarını ve çevrelerini ya da yaşam kalitelerini iyileştirmek için kendilerine danışılmayan Venezuelalı işçiler, ne Danışma Referandumuna ne de cellatlarının (başkan, valiler, belediye başkanları, milletvekilleri vb.) seçildiği süreçlerin hiçbirine katılmamalıdır.

Hem Venezüella'da hem de Guyana'da işçiler daha yüksek ücretler ve emekli aylıkları için mücadeleye odaklanmalı, tabanda Sınıf Sendikası Tek Cephesinde örgütlenmeli ve politikacıları reddederek ve "Essequibo'yu savunma" ve Guyana'ya karşı savaşa girme çağrısı yapan tüm sendika liderlerini hain olarak kınayarak genel grevde birleşen mücadeleleri teşvik etmelidirler. Burjuvazi ve uşakları ham maddelerin kontrolü için verdikleri mücadelede ne yaptıklarını görmeli ve işçiler de birleşik ve örgütlü bir şekilde daha yüksek ücretler ve emekli maaşları için, iş gününün azaltılması için, emeklilik yaşının düşürülmesi için ve çalışma koşullarının ve çalışma ortamının iyileştirilmesi için verdikleri mücadelelere odaklanmalıdır.

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista / clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Acı Toplumsal Gerilimler ve Küresel Güç Arzuları Arasında Hindistan Kapitalizminin Çalkantılı İlerleyişi

İtalyanca gazetemiz Il Partito Comunista s. 417'de yayınlanan "Hindistan Kendisini Asya'nın Güçleri Arasında Konumlandırıyor" başlıklı makalemizde, Çin, Rusya, Hindistan ve ABD'den oluşan emperyalist dörtlünün sonuçlarını ve Yeni Delhi'nin maddi faktörler ve nesnel hedefler sayesinde kendi emperyalist yayılmacılığını destekleyebilecek belirli bir siyasi özerkliğe nasıl sahip olduğunu anlatmıştık. Bu politika, uluslararası sermayenin anlaşmazlıklarında giderek daha fazla öncü bir rol kazanmaya kararlı olan Hint kapitalizminin genişlemesinin maddi temelinden kaynaklanan karlı bir ikirciklilik yoluyla çeşitli emperyalist cephelerle anlaşmalar yapmasına olanak sağlamaktadır. İçinde bulunduğumuz yıl bu gidişatı doğrulamıştır. Güçlü yanlarının yanı sıra sınırlılıkları ve zayıflıkları da olan Güney Asya devi, Çin'e alternatif bir üretim gücü olmaya çalışmakta ve "dünyanın fabrikası" olma önceliğini Çin'in elinden almaktadır.

Tartışmalı Hint-Çin Sınırı

Geçtiğimiz 9 Aralık'ta Hindistan ordusuna bağlı birlikler, kuzeyde Çin, doğu ve güneydoğuda Burma, batıda Butan ve güneyde Hindistan'ın Assam ve Nagaland federasyon eyaletleriyle sınırı olan Arunachal Pradesh bölgesindeki Tawang bölgesinde Çinlilerle çatıştı. Bölgenin büyük bir kısmı, Tibet'in güney kısmında hak iddia eden Pekin ile çekişme halindedir.

Hintli kaynaklara göre Delhi birlikleri sınırı (Line of Actual Control, ya da LAC) geçen Çin birliklerini geri püskürttü ve Çin geçen Eylül ayında yapılan bir anlaşmayı hiçe saydı. Pekin ise tam tersine Hint birliklerinin Çin Halk Kurtuluş Ordusu devriyesi devam ederken sınırı ihlal ettiğini iddia etti. Delhi hükümetinin Karakurum ve Himalaya sıradağları arasında kalan Hindistan toprağı Ladakh'ta konuşlu

birlikleri arttırma kararının ardından gerilimin tırmanması bekleniyor. Her ne kadar son çatışma orta şiddette kalsa da - her iki taraftan da sadece yaralı askerler sayılabilir - yine de Asya'nın iki devi arasındaki ilişkilerin çok gergin olduğunun açık bir ifadesidir.

Genellikle sadece kesici silahların kullanıldığı bu tür çatışmalar yeni bir şey değil. Bir önceki çatışma Ocak 2021'de Hindistan'ın Sikkim eyaletinin tartışmalı sınırında meydana gelmişti. Haziran 2020'de ise Ladakh ile Çin'in Aksai Chin bölgesi arasındaki Galwan Vadisi'nde çatışmalar 20 Hint askerinin ve Çin tarafında bilinmeyen sayıda askerin ölümüyle sonuçlanmıştı.

Anlaşmazlıklar birçok sınır bölgesini kapsıyordu ve 1962 gibi erken bir tarihte Hindistan'ın yenilgisiyle sona eren bir savaşla noktlanmıştı; bunu resmi olarak hala savaş halinde olan iki ülke arasında herhangi bir barış anlaşmasının imzalanması takip etmedi.

Çin-Hindistan sınırı yaklaşık 2,200 mil uzunluğundadır ve 12 kadar bölgeyi kapsamaktadır. Nepal ve Bhutan tarafından ayrılan üç bölümden oluşmaktadır. Bunlardan ilki Nepal'in batısında Himalaya sıradağları boyunca uzanır; daha kısa bir bölüm iki küçük tampon devlet arasında yer alır; Butan'ın doğusunda ise Burma'ya kadar uzanır. Bu uzun sınır, her iki tarafta da on binlerce asker ve ağır silahlarla donatılmış dünyanın en ağır silahlı sınırlarından biridir ve sürekli olarak yeni askeri altyapının gelişmesine tanık olmaktadır. En kritik bölgeler Pakistan tarafından Pekin'e verilen ve Yeni Delhi'nin hak iddia ettiği Aksai Chin ve Çin'in hak iddia ettiği Hindistan'ın Arunachal Pradesh bölgesidir.

Geçtiğimiz 3 Nisan'da Çin hükümeti, Çin'in Güney Tibet olarak adlandırdığı bölgedeki 11 bölgenin Mandarin dilindeki isimlerini değiştirdi. Çin Komünist Partisi'ne bağlı Global Times gazetesi, beş dağ zirvesi, iki nehir, iki bölge ve iki nüfus merkezinin adının değiştirildiğine dikkat çekti.

Toponimi değişikliğinin iki örneği var: Nisan 2017'de altı, Aralık 2021'de ise 15 yerleşim yerini etkilemişti. Çin hükümeti ayrıca, halen kısmen Hindistan tarafından işgal edilen iki Tibet sınır bölgesi Mainling ve Cuona'nın idari statüsünü değiştirmeye istekli olduğunu ve bu bölgelerde hükümet binaları ve kışlaların kurulmasına izin verecek bir koşul olan ilçeden şehre dönüşeceğini duyurdu.

Uluslararası Krizlerin Mevcut Aşamasında Hint Kapitalizminin Karşılaştığı Zorluklar

Birleşmiş Milletler'in tahminleri de dahil olmak üzere çeşitli kaynaklara göre Hindistan, 2023 yılında Çin'i geçerek dünyanın en kalabalık ülkesi haline gelecek. Resmi verilere göre 2022 yılında Çin'in 1.41 milyar nüfusuna karşılık Hindistan'ın nüfusu 1.38 milyar olarak tahmin edilmektedir. Çin için önümüzdeki yıllarda hafif bir nüfus düşüşü beklenirken, Hindistan'ın nüfusu artmaya devam etmektedir. Bu da iş gücünün artmasını belirlemektedir. Bugün Hindistan nüfusunun yaklaşık %30'u 15-30 yaş arasındaki kişilerden oluşmaktadır ki bu rakam Hindistan'ı dünyanın "en genç" ülkeleri arasına sokmaktadır. Hindistan'da ortalama yaş 28,4 iken, Çin'de yaklaşık 10 yaş daha büyüktür. Bu demografik eğilim, uzun zamandır Asya'nın büyük güçleri arasında yer alan ve imalat alanında da Çin ile rekabet etme yolunda ilerleyen Hint kapitalizminin genişlemesine katkıda bulunmaktadır.

Bununla birlikte, Hindistan'ın güçlü komşusuyla endüstriyel düzlemde rekabet edebilmesi için öncelikle birçok geçişi gerçekleştirmesi gerekecektir. İlk olarak, karayolu, demiryolu ve telekomünikasyon ağlarını modernize ederek mevcut kırılğan altyapının üstesinden gelmek için büyük yatırımlar gerekmektedir. İkinci olarak, özellikle uçsuz bucaksız kırsal kesimde hala kapitalist nüfuza ve milyonlarca yoksul köylünün ücretli işçiye dönüştürülmesine karşı çıkan antik sosyo-ekonomik oluşumların kalıntılarını ortadan kaldırması ve işgücü piyasasını daha esnek hale getirmesi gerekecektir.

Buna ek olarak devlet, vergi indirimleri yoluyla yeni şirketlerin kurulmasını teşvik edecek, devlet devleşmesini savunan bürokratik kontrolü ortadan kaldıracak, yabancı yatırımı çekecek ve sanayide geleneksel korumacılığı sona erdirecektir. Hindistan'ın yönetici sınıfının gündemindeki bu iddialı hedeflere, özellikle de kısa bir süre içinde ulaşmak kolay olmasa da, Hint kapitalizminin sıfırdan başlamadığı unutulmamalıdır. Hindistan 2014 yılından bu yana Rusya, Brezilya, Kanada, İtalya, Fransa ve son olarak Birleşik Krallık'ı geride bırakarak dünyanın en büyük beşinci ekonomisi haline geldi. Uluslararası Para Fonu'na (IMF) göre; 2028 yılına kadar Hindistan'ın Japonya ve Almanya'yı bile geride bırakarak dünyanın en büyük üçüncü ekonomisi olması bekleniyor. Geçtiğimiz 9-10 Eylül tarihlerinde Yeni Delhi'de düzenlenen G-20'de Hindistan'ın 2023 yılında en hızlı büyüyen ülke olacağı ortaya çıktı.

Yeni Delhi'deki merkezi istatistik ofisi, sanayi üretimindeki artışı resmetmektedir. Geçtiğimiz Nisan ayında yıllık bazda +%4.2'lik bir artış yaşanmış, bunu Şubat ayındaki +%5.6'lık daha iyi bir rakam izlemiş ve Aralık 2022'deki +%4.3'lük artışla aynı doğrultuda gerçekleşmiştir.

Nisan-Haziran çeyreğinde imalat üretimi %4,7 oranında artmıştır. Hindistan'da Nisan ayında başlayan mali yılın ilk on bir ayında sanayi üretimi, ekonomistlerin %5,2'lik tahminine karşın %5,5 oranında artmıştır. Hindistan sermayesi için genişleme senaryoları, büyük ölçüde iç talep tarafından belirlenen çeşitli ekonomik göstergelerden ortaya çıkmaktadır. Nisan-Haziran çeyreğinde çelik üretimi %11.9, çelik tüketimi ise %10.2 oranında artmıştır. Çimento üretimi de Nisan-Haziran çeyreğinde %12,2'lik güçlü bir artış gösterirken, kömür üretimi %8,7 oranında artmıştır. Ticari araç satışları 2022-23 mali yılında %34,3 oranında artarken, özel araç satışları %18,7 oranında yükselmiştir.

Endüstriyel Çekişme: Çinlilerin Hakimiyeti ve Yavaşlaması ile Hintli Devlin Hamleleri

Kapitalizmin on yıllar boyunca izlediği seyir, Çin'in dünyanın önde gelen üretim merkezi olarak ortaya çıkmasına yol açtı; bu başarı, görece düşük işgücü ve toprak maliyeti, teknolojik olarak gelişmiş şirketlerin varlığı, iletişim ve malların dağıtımını için yeterli altyapı ve Çin burjuvazisinin beceriksizce sosyalist kılığına bürünmüş, ancak yabancı sermaye yatırımını çekmeyi ve teşvik etmeyi amaçlayan politikaları gibi çeşitli faktörler sayesinde mümkün oldu.

Ancak kapitalist sistemin uluslararası krizi, Washington ile artan ticari gerilimler ve küresel Covid-19 salgını Çin tedarik zincirini en azından kısmen tıkadı. Pandeminin en şiddetli dönemlerinde Çin'de çok sayıda şirket kapanmak zorunda kaldı ve bunun sonucunda elektronik, otomotiv ve ilaç gibi bazı sektörler etkilendi. Bu olaylar zinciri piyasayı küresel ölçekte etkilemiştir. Bu nedenle Çin ekonomisinin son on yılların en yavaş büyüme oranına gerilemiş olması tesadüf değildir. Sermayenin genel krizinin arka planında Pekin, yüksek genç işsizlik oranı, emlak sektöründeki kriz ve kamu mali kaynaklarının kıtlığı gibi sorunlarla karşı karşıya.

İşte bu senaryoda birçok çokuluslu şirket, tedariklerinde Çin'e olan bağımlılıklarını çeşitlendiriyor. Aynı zamanda Hindistan, Pekin'e alternatif bir üretim merkezi olarak küresel ölçekte kendini kabul ettirmeye çalışıyor. Bu süreç birkaç yıldır, hatta 2020'lerin başında İsviçreli bir finans kuruluşunun Hindistan'ın Çin'e alternatif arayan sermaye için tercih edilen bir yer haline geldiğini iddia etmesinden beri devam ediyor.

Hindistan uluslararası sermaye için çeşitli avantajlara sahip. Bazı araştırmalara göre Hintli işçilerin temel ücreti yıllık 300 dolar civarındayken Çin'de aynı niteliklere sahip bir işçi bunun üç katını kazanıyor. Buna ek olarak, Hint burjuvazisinin diğer avantajların yanı sıra ihracat vergilerinden muafiyet ve sürekli teşvikler sunan "özel ekonomik bölgeler"

oluşturmak için attığı adımlardan sonra, işletme giderleri bir şirketin Çin'de yapması gerekenden daha düşüktür. Kısacası, sermayenin açgözlülüğüne elverişli bir ortam.

Ayrıca, Çin'in aksine Hint devinin ABD jandarmasıyla olan olumlu ticari ilişkileri de dikkate alınmalıdır. Bu doğrultuda Hindistan Başbakanı Narendra Modi, 2021 yılında Hindistan'ın geri kalmış altyapısını daha rekabetçi hale getirmek için bir dizi yatırımı içeren Gati Shakti, "hız gücü" adlı bir yatırım planı başlattı. Lojistik ve bağlantıyı modernize etme planı 2040 yılına kadar devam edecek uzun vadeli bir kapsama sahip.

Merkezi hükümet ayrıca imalat sektörüne uygun vergilendirmeyi benimsemiştir. 2022 yılında kurumlar vergisi oranı 30 yıl sonra ilk kez düşürülmüştür. Buna ek olarak, yeni şirketler vergilendirmede %25'ten %15'e indirimden yararlanabilmiştir. Gelecekte de tekrarlanması beklenen bu politika, Hindistan'ı Vietnam, Tayland ve Endonezya gibi Güneydoğu Asya ülkelerindeki gelişmekte olan ekonomilerle rekabet edebilir hale getirmeyi amaçlıyor. Her zaman yabancı sermayeyi çekme çabası içinde olan Hindistan hükümeti, geçtiğimiz Mart ayında ağırlıklı olarak elektronik imalat sektörüne tahsis edilmek üzere 6 milyar dolar ayırdı.

Apple'ın Çinli Şirketlere Yönelik Seçimleri ve Engelleri

Dolayısıyla hızlı bir dönüşüme tabi olan uluslararası bir çerçeveye karşı karşıyayız. Daha şimdiden Samsung gibi büyük bir çokuluslu şirket, bileşenlerinin çoğunun üretimini Çin dışına taşıdı. Apple, önümüzdeki sonbahardan itibaren Hindistan ve Çin'de eş zamanlı olarak yeni iPhone serisinin üretimine başlayacağını duyurdu. Apple'ın Hindistan'ın doğusundaki Tamil Nadu eyaletinin başkenti ve Bengal Körfezi kıyısında yer alan Chennai yakınlarında çeşitli ürünlerin montajının yapıldığı büyük bir fabrikası bulunuyor. Fabrika 2017 yılında Tayvanlı çok uluslu bir şirket ve

Apple'ın uzun süredir ortağı olan ve dünyanın en büyük elektrikli ve elektronik bileşen üreticisi haline gelen Foxconn tarafından açıldı.

Çin ile Cupertino merkezli şirket arasındaki ilişki verimli ancak karmaşık. Kaliforniyalı çokuluslu şirket devasa Çin pazarını kaybetmek istemiyor, ancak ürünlerinin Hindistan'da monte edilmesi, Zhengzhou'daki devasa Çin Foxconn üretim kompleksinde - lakabı "iPhone Şehri" - tedarik zincirinde bulunan ve Covid-19 salgını sırasında işçi öfkesinin patlak verdiği bariz güvenlik açıkları da dahil olmak üzere bir dizi faktöre yanıt veriyor. Bunun sonucunda cep telefonlarının dağıtımını aylarca yavaşladı ve birkaç milyar dolar olduğu tahmin edilen kayıplara neden oldu. Foxconn'un Hindistan'daki yatırımları, Çin ve ABD emperyalizmi arasındaki sorunlu siyasi ve ekonomik ilişkilerden de kaynaklanıyor ve Tayvan konusundaki gerilimlerle daha da şiddetleniyor. Biz bu satırları yazarken Çinli yetkililerin Guangdong ve Jiangsu eyaletlerindeki Foxconn iştiraklerinde vergi usulsüzlükleri iddiasıyla kontrollere başlamış olması tesadüf değildir.

Bu yolun etkileri çok uzakta değildi: Hindistan 2021'de dünyadaki iPhone'ların yalnızca %1'ini üretirken, Mart 2023'te sona eren mali yılda 7 milyar dolardan fazla değerinde yaklaşık %7'sini üretti.

Çok uluslu İngiliz şirketi Nothing de Temmuz ayından itibaren yeni Phone_2'nin Hindistan'da üretilmesine karar verdi. Kaliforniya merkezli çok uluslu Google'ın, yerel üretimi teşvik etmek için devlet teşviklerine erişimi olan Lava, Dixon ve Foxconn gibi şirketlerle zaten temasa geçtiği bildiriliyor.

Ancak asıl önemli olan, Hindistan tarafından yabancı kuruluşlara telif hakkı ödemesi olarak gizlenmiş havaleler yapmak ve böylece vergisiz kar ihraç etmekle suçlanan ve yaklaşık 700 milyon dolarlık mal varlığına el konulan Çinli Xiaomi şirketinin başına gelenlerdir. Fiili el koyma Çinli şirketin Hindistan'daki faaliyetlerini durdurdu. Aynı durum

büyük Çin şirketi Vivo için de tekrarlandı: Hint polisi 48 ofisine baskın düzenledi ve yaklaşık 60 milyon dolar değerindeki 119 banka hesabını dondurdu. Toplam 551 milyon dolarlık vergi kaçırma operasyonları gerçekleştirdiği iddia edilen bir başka Çinli tüketici elektroniği şirketi Oppo da sanık sandalyesindeydi. Telekomünikasyon lideri Çinli Huawei de 100 milyon dolar vergi kaçırmakla suçlanmış ve bir başka büyük Çinli telekomünikasyon şirketi olan ZTE ile birlikte 2020 yılında Hindistan'ın on milyarlarca dolar değerindeki yeni 5G ağ altyapısı ihalesinden çıkarılmıştı. Hindistan hükümeti ayrıca TikTok da dahil olmak üzere birçok Çin malı uygulamayı yasakladı.

Değerli Mikroçipler

Elektronik tedarik zincirinin çeşitlendirilmesi, şu anda Çin'de yapılan yüksek teknoloji sektöründeki üretimin bir kısmına ev sahipliği yapmayı hedefleyen Hindistan ve Vietnam da dahil olmak üzere birçok Asya ülkesini kapsıyor.

Aralık 2021'de Hindistan'ın iktidardaki burjuva çetesi, yerli bir mikroçip endüstrisinin ortaya çıkışını finanse etmek için 760 milyar rupi, yani 10 milyar dolar tahsis eden bir yasa çıkardı. Bazı tahminler bu sektörden elde edilecek gelirin 2020/21'de 20 milyar dolardan 2026'da 63 milyar dolara çıkacağını öngörüyor.

2022'de %50'si hükümet tarafından finanse edilen ve bölgesel eyaletlerin teşvikleriyle desteklenen birkaç proje hayata geçirilmeden önce Hindistan topraklarında yarı iletken üretim merkezi yoktu. Hindistan Elektronik ve Bilgi Teknolojileri Bakanı, ülkedeki üretimin, tedarik gecikmeleri nedeniyle yavaşlama veya üretimin durmasını önleyerek ithalata bağımlılığı azaltacağını bildirdi. Hindistan Başbakanı Modi Haziran ayı sonunda Washington'a gitti ve burada diğer hususların yanı sıra Hindistan'da mikroçip üretimini öngören çeşitli ticaret anlaşmaları imzalandı. En önemli girişimler arasında Foxconn'un Hindistan'ın önde gelen

alüminyum üreticisi ve aynı zamanda telekomünikasyon sektöründe de faaliyet gösteren Vedanta ile ittifak kurarak duyurduğu girişim yer alıyor. Gujarat'ta kurulması beklenen ilk fabrika için Tayvanlı şirket yaklaşık 120 milyon dolarlık bir yatırımı garanti edecek ve buna hükümetin mali desteği de eklenecek. Boise merkezli ABD'li çok uluslu şirket Micron Technology'nin de Gujarat'ta, piyasaların artan talebini karşılamak üzere elektronik bellek üretimine olanak sağlayacak yeni bir tesis kuracağını açıklaması yeni bir gelişme. Micron'un çeşitli aşamalarda yatırımı 800 milyon dolardan fazla olacak. ABD'li çok uluslu şirket merkezi Hindistan hükümetinden %50, Gujarat eyaletinden ise %20 vergi indirimini alacak. Singapurlu IGSS Ventures, güneydeki Tamil Nadu eyaletinde yeni bir fabrikaya 3,2 milyar dolar yatırım yapmayı planlıyor. Bir başka proje de Rajesh Exports'un bir iştiraki olan ve güneydeki Telangana eyaletinde yaklaşık 3 milyar dolarlık bir yatırımla bir teşhir fabrikası kurmayı planlayan Elest'e ait.

Ancak hükümet tarafından devlet hibelerinin ödenmesi için getirilen şartların incelenmesi, birçok projenin uygulanmasında gecikmelere neden olurken, diğerleri kararlaştırılan planlamanın ilk aşamalarını çoktan tamamladı.

İşçi Sınıfının Koşullarına Saldırı

Hindistan'ın egemen sınıfı, Çin'e karşı somut bir üretim alternatifi haline gelme ve Çin'in sanayi üretiminin -her halükarda milyarlarca dolara eşdeğer- bir kısmını bile ondan kapma olasılığına karşı iç cephede hazırlıksız değildir.

Güneydeki Karnataka eyaletinde, 60 milyondan fazla nüfusu olan ve bunların yaklaşık %40'ının yoksulluk sınırının altında yaşadığı (kendisi de yoksulluğun gerçek boyutunu açıklamakta yetersiz kalan çarpıtılmış bir burjuva parametresi) bir bölgede, kısmen buraya üretim getirmekle ilgilenen bazı çokuluslu şirketlerin baskısı sonucunda, işçileri daha iyi sıkıştırmak için çalışma yasalarında bir reform kabul edildi. Ülkenin teknoloji endüstrisinin büyük

bölümüne ev sahipliği yapan bu eyalette, Hindistan alt kıtasındaki en esnek çalışma rejimlerinden biri uygulamaya konuldu. Fabrikalarda daha önce dokuz olan vardiya sınırı 12 saate çıkarıldı. Kadınlar, elektronik fabrikalarının üretim hatlarında sayısal olarak hakim oldukları Çin ve Tayvan'daki hemcinslerine öykünerek gece vardiyalarında çalışmakta "özgür" olacaklar. Azami fazla mesai sınırı üç ay içinde 75 saatten 145 saate çıkarıldı.

Bir Hint hükümet yetkilisi Financial Times'a şu yorumu yaptı: "Hindistan bir sonraki büyük üretim merkezi olmaya hazırlanıyor. Hindistan'ı diğer ülkelerle karşılaştırdığımızda [...] iş gücü verimliliğini arttırmak açısından verimliliğimizi büyük bir farkla arttırmak zorundayız" dedi, tabii ki işçi sınıfının derisi, teri ve kanı üzerinde.

Hindistan Ulusal Kongresi'nin mevcut başkanı ve Mayıs ayındaki yerel seçimlerden zaferle çıkan Karnataka Parlamentosu üyesi Mallikarjun Kharge, "Çin'e olan bağımlılığı azaltmak isteyenlerin ilk tercihi biziz, Bangalore, Karnataka Eyaleti. Hindistan'ın inovasyon endeksinde üst sıralardayız, çok sayıda beyaz yakalı ve vasıflı çalışmamız var, çeviyiz" dedi.

Oyunun kurallarını Hindistan hükümetine dikte eden şirketlerden biri olan Foxconn, bu reformu memnuniyetle karşıladı ve Hindistanlı yöneticiye, Tamil Nadu'daki fabrikaya ek olarak bu eyalette de yeni bir iPhone üretim tesisi kurma niyetini derhal bildirdi. Bangalore havaalanı yakınında, 120 hektarlık bir alan üzerinde, toplam maliyeti 700 milyon dolar olan bir kompleks olacak. Tayvanlı devin bir yöneticisi şu yorumu yapıyor: "Günde 24 saat çalışan tesislerle 12 saatlik iki vardiya ile üretim yapabilmek bizim için çok önemli". Yeni fabrikada tahminen 100.000 işçi çalışacak ve bu rakamlar Çin'in cehennem fabrikalarını anımsatıyor.

Hint Emperyalizminin Olası Kararsızlığı

Ancak Hint devi, ülkenin bazı bölgelerinde hala kritik öneme sahip olan ve derinlemesine

incelememiz gereken tarım sorunu gibi çözülmemiş birçok iç faktörle boğuşuyor.

Hindistan ekonomisi uluslararası sermayeye diğer gelişmekte olan ülkelere kıyasla daha fazla güvence veriyor gibi görünüyor. Bazı tahminlere göre Hindistan, dünya ekonomisinin büyümesine en fazla katkıda bulunan ülkeler arasında ikinci sırada yer almaktadır. IMF'nin Hint devinin bir "ışık feneri" olmaya devam ettiğini yinelemesi tesadüf değil. Kapitalist sülükler için, diye ekliyoruz.

Elbette Hindistan ne ABD'nin askeri gücüyle kıyaslanabilir ne de Çin'in endüstriyel üretimiyle rekabet edebilir, ancak ekonomisi, birçok sahte komünistin bu ülkede bile propagandasını yaptığı saçmalıkların ötesinde, tam emperyalist olgunluk aşamasına ulaşmıştır. Bizim için ve Lenin için emperyalizm kapitalizmin bir üst yapısıdır, sermayenin gelişiminde maddi bir aşamadır ve onu siyasi bir tercihe, her devletin burjuva egemen sınıfları tarafından ifade edilen öznel bir iradeye indirgemek kesinlikle doğru değildir. Her bir burjuva ulusal devlet, dünya çapında artı-değerden daha fazla pay almak için mücadele eden rakip "ulusal tröstler" (Buharin'den alıntı yaparsak) olarak dünya emperyalist sisteminin içine çekilir. Bir firma borç içinde olabilir ya da zarar ediyor olabilir, ancak bir firma olduğu ölçüde, piyasadaki diğer firmalarla rekabet eder. Kapitalist bir devlet daha yüksek bir güç tarafından emperyalistleştirilebilir, ancak kapitalist bir devlet olduğu ölçüde, gücü diğer devletlere göre son derece zayıf olsa bile, kendisi de zorunlu olarak emperyalisttir. Marksizmden soyutlanmış tüm modern "anti-emperyalizm" in aptallığı budur - başka bir emperyalizm için sadece bir örtü haline gelir.

ABD, Pekin'in Hint-Pasifik'teki çevreleme stratejisinde kilit bir müttefik olarak Delhi'yi kaybetmeyi göze alamaz ve bu nedenle şimdilik Modi hükümetinin uluslararası satranç tahtasında ikincil olmayan bir oyuncu olarak hareket ettiği kayıtsızlığı ve özerkliği not etmek zorunda kalıyor. Aynı zamanda Hindistan-ABD ilişkilerinin tek ortak

noktasının Çin karşıtlığı olduğunu düşünmek de yanlış olacaktır. Washington bugün Hindistan'ın önde gelen ticaret ortağıdır. Ancak ABD bir numaraysa, baş düşman Çin iki numaradır ve sermaye dünyasındaki ittifaklar doğası gereği çok değişkendir.

Kuşkusuz Pekin'e bağımlılığı azaltmak, Hint burjuvazisinin ABD'li müttefikinin talep ve baskılarının ötesinde takip edeceği bir hedeftir. Ve Modi'nin ABD ziyareti, özellikle Yeni Delhi'nin diğer büyük güçlerin çok gerisinde kaldığı iki stratejik alan olan teknoloji ve askeri alanda oldukça verimli geçmiş gibi görünüyor.

Aynı zamanda Hint emperyalizminin kendi sanayisinin büyümesini sürdürebilmesi için devasa hacimde ve giderek artan ucuz enerji ürünlerine ihtiyacı var. Dolayısıyla, Modi'nin Washington'daki açıklamalarının ötesinde, Hindistan Moskova ile karlı ilişkilerini sürdürmekle ilgilenecek ve ucuz Rus ham petrolünü satın almaya ve bir kısmını Avrupa'ya geri satmaya devam edecektir. Rusya ile olan ekonomik ve siyasi ilişki Hindistan'ın sadece Batılı güçlere bel bağlamamasını sağlamakta ve Hindistan'ın mevcut kararsızlığını karakterize etmektedir ki bu da şimdilik tanımlanmış bir emperyalist cephede yer almasını engellemektedir. İçinde bulunduğumuz yılda iki ülke arasındaki ticaretin 2022'ye kıyasla %20 daha yüksek olması tesadüf değildir. Ve bu, sermayenin kaçınılmaz bir sonraki genel savaşına kadar sürecektir.

En modern gözetleme sistemleri, dünyanın en büyük donanmalarından ve hava kuvvetlerinden biri, gelişmiş uydu görüntülemesi ve nükleer silahlara sahip olan, merkezi bürokratlardan oluşan yüksek bir ağ ve sıkı sıkıya bağlı bir yargı tarafından denetlenen geniş polisi ve ordusuyla Hindistan bugün kapitalist canavar-devletin en çarpıcı örneklerinden biridir. Hintli dev, kapitalizmin uluslararası kargaşasının başlıca kahramanlarından biri olarak beliriyor. Ancak sermayenin derin krizleri, sayıları giderek artan, yoğunlaşmış, örgütlü saf ücretli proleterler sınıfıyla boğuşan Hint

burjuvazisinin hayallerini aniden kesintiye uğratacaktır. O sınıf ki şu anda tek eksikleri, yalnızca Hindistan'da değil, dünya çapında proletaryanın öz-kurtuluşuna rehberlik edecek, yeniden doğan dünya komünist partisinin adresidir.

Çin: Burjuva Rejiminin Kızıl Rengine Rağmen İşçilerin Mücadelesi

Çin'den, pandemi sırasında işçi huzursuzluğunun azalmasının ardından tüm sektörlerde grevlerin ve işçi protestolarının yeniden canlandığına dair haberler geliyor. Çin'deki işçi mücadeleleri hakkında veri toplayan sosyal demokrat bir kuruluş olan China Labour Bulletin, 2023'ün ilk yarısında 741, neredeyse 2022'nin tamamında olduğu kadar (830) grev kaydetti. Aydan aya bu sayı Ocak'ta 86'dan Mayıs'ta 165'e çıktı. Eğilim devam ederse, yıl sonunda en az 1.300'e ulaşacak, bu da pandeminin başlangıcından bu yana en yüksek sayı olacak ve 2019'daki sayıya yaklaşacak.

Protestoların en yoğun olduğu sektör, kapanmalar, yer değiştirmeler ve ödenmeyen ücretler nedeniyle mücadelelerin tetiklendiği imalat sektörü. Patronlar, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen siparişlerin azalması, bu bölgelerdeki ekonomik yavaşlama ve emperyal bloklar arasındaki ticaret savaşının bir sonucu olarak üretimdeki düşüşü işçilere yansıtıyor. 2022'nin son çeyreğiyle karşılaştırıldığında, 2023'ün ilk çeyreğinde imalat sektöründeki huzursuzluk on kat arttı. Ancak Çin kapitalizminin içinde bulunduğu kötü durum, emlak piyasasındaki daralmanın işçileri geri ödenen ücretleri protesto etmeye ittiği inşaat sektörü gibi tüm sektörleri etkilemektedir.

İşverenlerin işçi sınıfına karşı eylemlerini rejimin sendikaları ve polis baskısı destekliyor. ÇKP ve devlete bağlı resmi Çin sendikası Tüm-Çin Sendikalar Federasyonu (ACFTU) burjuva ekonomik ve sosyal istikrarının bir işlevi olarak hareket etmektedir. Mücadelelerin mücadeleciliğini çeşitli yollarla azaltmak için müdahale eder: onları bürokratik prosedürlerin kıvrımlarına yönlendirir,

işçilerin çıkarlarına doğrudan zıt olarak işe yeniden başlamayı teşvik eder. Daha sonra polis, diğer burjuva ülkelerde olduğu gibi, proletaryayı baskı altında tutmakta, grevci işçileri tutuklamakta ve rejim sendikasına alternatif sendikal ağlar örgütlemeye çalışan proleterlere zulmetmektedir.

ÇKP, rejim sendikası, baskı aygıtlarıyla Çin devleti proletarya üzerindeki baskı araçlarıdır, sahte sosyalizm ise Çin'deki kapitalist sömürüyü örten ideolojidir. İşçilerin mücadeleciliği, burjuva düzenini kızıla boyama çabalarına rağmen, Çin'in ekonomik ve sosyal yapısının gerçek içeriğinin, tüm ülkelerde olduğu gibi uzlaşmaz sınıf karşıtlığı olduğunun kanıtıdır.

Çin'deki son işçi mücadeleleri, Pekin'deki liderlerin milliyetçi propagandalarını yalanlamakta ve Halk Cumhuriyeti'nin yüzüncü yıldönümü olan 2049'a kadar gerçekleştirilecek olan ulusun yeniden doğuşu, 'Yeni Dönem', 'Çin Rüyası' miti aracılığıyla proleter çıkarları sermayeninkilerle uzlaştırma girişimine karşı öfke duymaktadır: burjuvazinin kitleleri dünyanın yeni bir emperyalist paylaşımına yönelik hırsı etrafında toplamak için kullandığı formüllerdir bunlar.

Bu grevler Çin toplumunun iddia edilen 'uyumunun' en iyi inkarını temsil etse de, gerçek kapsamları hala sayıca küçük kalmaktadır. Bunlar, işverenlerin ulusal ekonominin zorluklarını işçilerin üzerine yıkma girişimlerine yanıt olarak verilen savunmacı işçi mücadeleleridir.

Çin proletaryasından çok daha fazlası beklenmektedir! Bu bir hüsnükuruntu değil, bu büyük ülkede yüzyılı aşkın süredir devam eden toplumsal hareketin sarsıntılarında gelen bir kesinliktir.

Geriye dönüp baktığımızda, değişen sınıf ilişkilerinin Çin proletaryasını, yarı sınıf sendikaları halinde örgütlenmiş ve gerçek Komünist Partisi önderliğinde burjuva düzenini yıkabilecek ezici bir güç haline getireceğini öngörüyoruz.

Geçmiş ve Bugün

Proletaryanın şu anda dünya çapında yalnızca tek sınıflı bir devrimi içeren uluslararası mücadelesi, kapitalizmin uluslararası ölçekte uzun ve kanlı bir gelişiminin ürünüdür. Bir asır önce, Ekim Devrimi ve Marksist doktrinin açığa çıkardığı güçle temas kuran ilk Asyalı komünistler, proletaryanın henüz emekleme aşamasında olduğu, büyük köylü kitlelerinin egemen olduğu sınırsız bir pre-kapitalist dünyaya dalmış bağlamlarda, komünist partiler kurma gibi büyük bir görevi üstlenme ihtiyacıyla karşı karşıya kaldılar.

Buna rağmen, yeniden doğan Enternasyonal, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki mücadelenin önemini farkına varmıştı. Eylül 1920'de Bakü'de Doğu Halkları Kongresi toplandı. Delegeler çoğunlukla Türkiye, İran, Ermenistan, Gürcistan ve Çarlık imparatorluğunun bir parçası olan Kafkasya ve Orta Asya'nın diğer bölgelerinden geliyordu. Bu delegeler, Zinovyev'in emperyalizme karşı mücadele çağrısına yanıt olarak, alkışlar arasında, kılıçlarını ve hançerlerini havaya kaldırarak 'yemin ediyoruz' diye bağırmuşlardı. Enternasyonal, İkinci Kongresinden önceki haftalarda ilan ettiği şeyi Bakü'de fiilen gerçekleştirdi: olgun kapitalizmin ülkelerindeki tek sınıflı devrim ile geri kalmış ülkelerdeki milli devrimin birleşmesi.

Sosyal-emperyalist doğalarını açığa çıkardığı İkinci Enternasyonal partilerinin ihanetine karşı ayaklanan Komünist Enternasyonal, ulusal ve sömürge sorununu dünya devriminin gelişiminde belirleyici bir faktör olarak gördü. Çünkü dünya kapitalizmi de sömürgeleri ve geri kalmış ülkeleri aşırı sömürerek ve bu kârların kırıntılarını kendi ülkelerindeki proletaryanın yozlaşmış liderlerine yağdırarak toplumsal barışı koruyarak kendini ayakta tutuyordu. Doğu halkları üzerindeki emperyalist tahakkümün kırılması, kapitalist metropollerdeki sınıf mücadelesini de besleyecekti.

Enternasyonal'in ulusal ve sömürge sorununa ilişkin tezlerinde şu ifadeler yer almaktadır: "Avrupa'nın

sömürgeci gücünün proleter devrim yoluyla bastırılması Avrupa kapitalizmini yıkacaktır. Proleter devrim ve sömürgelerdeki devrim, dünya devrimini kazanmak için etkileşim içinde olmalıdır. Bu nedenle K.E., ekonomik ve siyasi olarak hakimiyet altındaki ülkelerde emperyalizmi yok etmek için çalışan devrimci güçlerle bağlantılar kurarak faaliyet alanını daha da genişletmelidir".

Bakü'de Uzak Doğu'dan gelen delegelerin sayısı azdı, Çinlilerin sayısı muhtemelen sekizdi. 1920'de Doğu Asya ülkelerindeki komünistlerin sayısı birkaç düzine kadardı ve devrimci Rusya ile arasında, komünist iktidara doğudan baskı yapan karşı-devrimci ordular vardı. Uzak Doğu Komünistleri ve Devrimci Örgütlerinin ilk Kongresi, ülkelerindeki durum hakkında rapor verebilecek ve Enternasyonal liderliğinden dünya komünist hareketi için direktifler alabilecek komünistleri ve devrimcileri ancak 1922'nin başında bir araya getirecekti.

Doğu'nun genç komünist partilerinin, geri kalmış bir bağlamda devrimci görevin, kendilerini esas olarak köylülerden oluşan milli-devrimci bir hareketin başına getirmekten ibaret olduğunu anlamaları gerekiyordu: "Proletarya, toprak sahiplerinin, savaş tacirlerinin ve bürokratların baskısı altında inleyen ve kapitalizm tarafından barbarca sömürülen köylü kitlelerini kendi safına çekmeyi başaramadığı sürece, proletaryanın tüm devrimci hareket üzerindeki hegemonyası ve daha da ötesi proletarya diktatörlüğü imkansızdır. Uzak Doğu'nun büyük bölümünde olduğu gibi, ağırlıklı olarak ilkel bir kırsal ekonomiye ya da zayıf bir sanayi düzeyine sahip ülkelerde, büyük bir devrimci hareket ancak işçiler ve köylüler arasında yakın bir ittifakın, işçi sınıfının öncü bir rol oynamaya çağrıldığı bir ittifakın öncülüyle düşünülebilir."

Bu 1922 yılıydı, bir asırdan fazla zaman önce. Geçtiğimiz yüzyıldaki sınıf mücadelesi tarihi, Ekim Devrimi'nden itibaren gelişen devrimci harekete kendini dayatan karşı devrimin dünya ölçeğinde yükselişine tanıklık etti. O zamandan beri proletarya vahşi burjuva egemenliğine boyun eğdirilmiştir.

Ancak aynı zamanda, geri kalmış ülkelerde kapitalizmin gelişmesi büyük köylü kitlelerini proleterlere dönüştürdüğü için sayısal gücünü arttırdı. Kapitalizmin muazzam Asya'da ortaya çıkışı, devasa metropollerde yığılmış büyük bir proletarya üretmiştir. "Burjuvazi kırsal kentin egemenliği altına soktu. Devasa şehirler yarattı, kırsal nüfusa kıyasla kentsel nüfusun oranını büyük ölçüde arttırdı, böylece nüfusun önemli bir bölümünü kırsal yaşamın aptallığından kopardı" diye duyurmuştu doktrinimiz, 1848 gibi erken bir tarihte, hala neredeyse tamamen kırsal olan bir dünyada.

Resmi istatistiklere göre Çin'de kentsel nüfus kırsal nüfusu ancak 2011 yılında geçebilmiştir. Ancak son yıllarda köylülerin metropollere göçü devam etti ve önümüzdeki yıllarda 200 milyondan fazla köylünün daha eklenmesi bekleniyor. Bu çığır açan proleterleşme süreci, en azından niceliksel olarak, Çin'de dünyanın en güçlü proletaryasını yaratmıştır.

Doktrinimize göre, istatistikler bir sosyal sınıfı tanımlamak için tek başına yeterli değildir, çünkü 'ancak bir sosyal eğilimi, belirli amaçlar için bir hareketi fark ettiğimizde, o zaman kelimenin gerçek anlamında bir sınıfın varlığını tanıyabiliriz'. Ancak bir doktrini ve yöntemi, bir hedefe yönelik bir eğilimi ayırt edebildiğimizde bir sınıfa sahip oluruz ve ancak sınıf partisinde bu özellikler yoğunlaşır. Uluslararası komünist devrim ancak Doğu'daki öncü, bütünsel ve değişmez Marksist doktrini yeniden keşfettiğinde ileriye doğru dev bir adım atacaktır: 1967'de "Devrimci Marksizm tüm görkemiyle oraya döndüğünde ışık Doğu'dan gelecektir" diye yazmıştık.

Bu doktrin geçen yüzyılda öngördüğü şeyi tekrarlamayacaktır, çünkü bugün Çin proletaryası, dünyanın diğer köşelerindeki proletarya gibi, artık köylü kitlelerinin başında ve onlarla ittifak halinde önderlik etmesi gereken çifte bir devrim yüküne sahip değildir. Devrimci perspektif artık açık ve nettir: proletarya tek başına burjuva iktidarının şiddetle devrilmesi için mücadele etmektedir.

Proletaryanın devrimci hareketi her türlü demokratik ve sınıflar arası referansı reddeder. Hiçbir ulusal devrim tamamlanmayacak, hiçbir demokratik fetih talep edilmeyecek, diğer toplumsal sınıflarla hiçbir ittifak kurulmayacaktır.

Çin proletaryasının üzerinde beliren tehdit, Marksizmi inkâr edenlerin, tahrif edenlerin ve güncelleyenlerin, onu burjuva düzeniyle uyumlu amaçlara kanalize ederek gücünü azaltmak isteyenlerin oluşturduğu tehdittir. Sınıf sömürüsüne ve boyunduruğuna son vermek için Çin proletaryasının izleyebileceği tek yol, onu sınıflar arasındaki toplumsal ilişkileri yok eden, kapitalist üretim ve değişim sistemini altüst eden ve kendi diktatörlüğü için savaşmaya teşvik eden bir toplumsal devrime çağırarak tek programı benimsemektir!

Çin proletaryası, 1927'de Şangay ve Kanton'da kısa ama göz kamaştırıcı bir dönem boyunca yaptığı gibi, cesurca ve büyük fedakarlıklar pahasına savaşabileceğini ve kazanabileceğini zaten kanıtlamıştır.

Devrimci komünistlerin bugün Çin proletaryasından beklediği de budur. "1927'de Enternasyonal içinde Çin üzerine yapılan büyük tartışmalarda, Çin proletaryası gibi uzun yıllar boyunca "ölümün gözünün içine bakmaya" alışmış bir proletaryadan her türlü fedakarlığın, her türlü kahramanlığın beklenebileceği söyleniyordu. Doktrinin ve Marksist partinin müthiş silahıyla, bu proletarya bir kez daha "cenneti basmayı" nasıl deneyeceğini bilecek ve kendisi ve tüm ülkelerdeki kardeşleri için kazanacaktır!"

Kanada'da Yarım Milyon Grevde - Sınıf Sendikalarına İhtiyaç Var

Enternasyonal Komünist Partisi, Kanada kamu sektöründeki tüm işçileri hükümetlerinin saldırılarına karşı mücadelelerinde birlikte durmaya çağırıyor! Yaşasın sınırsız grev ve sınıf sendikası!

Quebec

Quebec kamu sektöründeki grevci işçiler, hükümetin enflasyona bile ayak uyduramayan ücret artışı tekliflerini geri çevirmekle iyi yaptılar. Bu sendikaların geçtiğimiz ayki grevlerde ortaya koyduğu rakamlar göz önüne alındığında böyle bir teklif gülünçtür; tüm kamu sektöründe yaklaşık 600.000 işçi hükümetin kendilerine dayattığı tahammül edilemez koşullara karşı harekete geçti ve bu grev dalgası 1950'lerdeki çelik grevlerinden bu yana Kuzey Amerika'daki en büyük grev dalgası haline geldi.

Burjuvazi, her zaman olduğu gibi, "adil bir anlaşma" önerdiğinde ve işçilerin taleplerinin gerçekçi olmadığına ısrar ediyor. Quebec hükümeti bu taleplerin çok geniş olduğunu, işçilerin bir anda ücretlerde, çalışma koşullarında, kadrolarda, emeklilik maaşlarında, ebeveyn haklarında vb. iyileştirmeler beklemesinin saçma olduğunu ilan etti. Ancak bu grevlerin boyutu ve dünyanın her yerinde, her sektörde benzer mücadelelerin varlığı, durumla ilgili gerçekçi olmayan tek şeyin egemen sınıfın talebi, işçi sınıfının tüm yaşamını sermayeye teslim etmeye katlanmaya devam etmesi talebi olduğunu kanıtıyor.

hükümet, kamu çalışanlarını grevlerin kendi toplumsal çevreleri üzerindeki etkisini dikkate almamakla suçlayarak onlara karşı kışkırtmaya çalışıyor. Öğretmenlerin öğrencilerin eğitimine öncelik vermeleri gerektiğini, sağlık çalışanlarının temel hizmetlerin aksamaması için fedakarlık yapmaları gerektiğini söylüyor. Ancak işçiler bunun sadece burjuvazinin hareketlerine saldırmak için yaptığı bir gösteri olduğunu biliyor. Kapitalist toplumda "toplumsal çevrelere" yer yoktur; egemen sınıfın eğitim ve sağlık hizmetlerinin işleyişiyle ilgili tek kaygısı, bu kurumların sömüreceği yetenekli işçileri sağlama ve koruma kapasitesidir. Bu amaçla burjuvazi, kamu hizmetlerine ne kadar asgari yatırım yapması gerektiğini hesaplar; bu da ekonomik kriz boyunca tüm dünyada bu hizmetler için ayrılan bütçelerin kısılması ve aradaki farkı

kapatmak için işçilerden giderek daha fazla iş yüküne katlanmalarının talep edilmesiyle kanıtlanmıştır.

Gerçekte, işçilerin de bildiği gibi, eğitim, sağlık ve diğer tüm kamu hizmetlerinin kalitesi, bu sektörlerdeki çalışma koşullarından ayrılamaz. Ancak bu koşullar iyileştirildiğinde bile, sanayi, sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak üzere ücretli emekçilerin üretimi için kar amacıyla faaliyet gösteren sanayi olarak kalır. İşçilerin ve kapitalistlerin çıkarları temelde karşıttır; ancak işçi sınıfı, Enternasyonal Komünist Partisi önderliğinde sınıflı topluma son verdiğiğinde, "kamu" kurumları insan ihtiyaçlarına gerçekten hizmet edecek şekilde dönüştürülecektir.

Mevcut mücadelede, tüm sendikaların çabalarını birleştirmesi ve önceden belirlenmiş bir süre için grev yapma taktiğinin bir kenara bırakılması gerekmektedir. Grev, tüm sınıfı birleştirdiğinde en güçlüsüdür; farklı sendikaların farklı zamanlarda yaptığı geçici grevler ise oportünist sendika liderlerinin favori taktiğidir. Mümkün olan en fazla sayıda işçiyi ve en geniş sektör yelpazesini kapsayan sınırsız genel grev, sınıfı güçlendiren grevdir. Fédération autonome de l'enseignement'da (FAE) örgütlü eğitim işçileri sınırsız grev çağrısı yapma adımını çoktan attılar; 420.000 işçiden oluşan Front Commun ve Fédération interprofessionnelle de la santé du Québec'in (FIQ) 80.000 sağlık işçisi de dahil olmak üzere geri kalanlar da aynı şeyi yapmaya istekli olduklarını gösterdiler. Sendika yönetimi bu gerçekleşmeden önce hükümetle bir son dakika anlaşması yapmaya çalışırsa, Front Commun ve aynı konumdaki tüm sendikalar, sınıfı güçlendirme ve birleştirme şansının kaybedilmemesi için bunu reddetmelidir.

Quebec'teki kamu sektörü işçilerinin geçtiğimiz haftalarda ve önümüzdeki günlerde sergiledikleri parlak güç gösterisi, işçi sınıfının sınıf sendikacılığı yolunu izleyerek ne kadar büyük bir güce sahip olabileceğini kanıtlamaktadır. Greve katılan tüm işçiler, burjuvaziye karşı birlikte durarak - sadece

öğretmenler ya da sadece sağlık çalışanları, eğitim destek personeli, sosyal hizmet çalışanları vb. olarak değil, tüm birleşik kamu sektörü olarak - mücadelenin tüm işçi sınıfını kapsayacak şekilde genişlemesinin yolunu gösteriyorlar!

New Brunswick

Kanada genelinde işçiler benzer saldırılarla karşı karşıyadır. Şu anda New Brunswick'te eyalet hükümeti, Kanada Kamu Çalışanları Sendikası'nın (CUPE) 2021 grevinin ardından üzerinde anlaşmaya vardığı emeklilik planını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ülke genelinde sağlık ve eğitim bütçeleri kesilerek kamu çalışanlarına her yerde aşırı yük bindiriliyor. Özel sektörde de sömürü daha az yaygın değil, özellikle de kamu sektörü işçilerinin %77'sinin aksine bu işçilerin yalnızca %15'i sendikalı olduğu için. Tüm sınıf mücadelelerini birbirine bağlamalı, tek bir sınıf sendikasında örgütlenmeli ve tüm bireysel grevleri ülke çapında, sınırsız bir genel greve dönüştürmelidir!

New Brunswick eyalet hükümeti, CUPE 1253. (otobüs şoförleri, bekçiler ve esnaf dahil okul bölgesi çalışanları), 2745. (eğitim destek personeli) şubeleri ve New Brunswick Huzurevi Sendikaları Konseyi (NBCNHU) üyesi 16.000 çalışanın emeklilik planlarına saldırıyor. Bu planlar, 2021 yılında NB'deki 22.000 CUPE işçisinin grevini sona erdiren anlaşmalarla belirlenmiştir. 1253. şube, bu özel konudaki netlik eksikliği nedeniyle anlaşmayı en son onaylayan sendika oldu; ancak Mart 2022'de bir anlaşma imzalandı. Şimdi hükümet, emeklilik maaşlarına ödediği payı sınırlandırmak için işçileri bir "risk paylaşımı" planına zorlayarak onları daha fazla sıkıştırmak istiyor. Bu kez, sendika liderlerinin de kabul ettiği gibi, işçilerin kendilerine ait olanı almalarını engellemek imkansız olacak!

hükümete göre, halihazırda bir anlaşmanın yürürlükte olması, 2021'de başladığı işi bitirmeye çalışmasını engellemiyor: otobüs şoförlerinin, hizmetlilerin, eğitim destek personelinin ve huzurevi çalışanlarının emekli maaşlarını ellerinden almak;

ancak anlaşmanın varlığını, daha önce tehdit ettikleri gibi, işçiler tarafından yapılan herhangi bir savunmayı yasadışı ilan etmek için kesinlikle bir neden olarak kullanacaklar. hükümet, sınıf mücadelesini işçiler lehine kısıtlayan yasaların egemen sınıf için geçerli olmadığını açıkça göstermiştir. Yasanın sadece patronların bir silahı olduğunun bir başka kanıtı da, eyalete birkaç kat daha pahalıya mal olmasına rağmen, eyalet mahkemesi hakimlerinin emeklilik fonlarına yasa tasarısı tarafından tamamen dokunulmamış olmasıdır; 10 yıllık bir hakim için, ömür boyu yılda yaklaşık yüz bin; kürsüde 20 yıl için, çalışırken zaten 300.000 dolar kazanan bir meslek için bu miktarın iki katı. Ancak görünüme göre bu kaynaklar, yeni nesillerin yetişmesine ve yaşlıların bakımına katkıda bulunan çalışanlar için ayrılamıyor. Aksine, hükümetin baskıcı "temel hizmetler" grev yasalarına karşı ısrarlı yasal mücadelelerinden dolayı NBCNHU'dan öç almaya çalıştığına şüphe yok.

Son grevi daha son anlaşmalar yapılmadan sona erdiren oportünist liderlik, işçileri yozlaşmış Higgs hükümetine karşı demokratik haklarını korumak için yasa tasarısını protesto etmeye çağırdı. Ancak muhalefet milletvekilleri bu hakları korumak için elle tutulur hiçbir şey yapmadılar ve bu ağgözlü bir başbakanın meselesi değil; daha geçen yıl Ford hükümeti Ontario'daki CUPE eğitim işçilerine karşı acil durum önlemlerine başvurdu - benzer şekilde federal liberaller tarafından büyük bir tiksinti gösterisiyle karşılanan ancak hiçbir eylemde bulunulmayan ve nihayetinde sadece bir grevle karşılık verilen bir eylemdi bu. Eyaletlerdeki ve ülkedeki tüm kapitalist partiler işçilere karşı birleşmiş durumdadır; muhalefetin işçilere demokrasiyi koruma çağrıları sadece bir oyalamadır.

İşçiler, burjuva partilerinin protestolarına rağmen, oportünist sendika liderliğinin toplu sözleşmelerin kutsal ve dokunulmaz olduğu iddiasına rağmen, bunların aslında bir savaşa kilitlenmiş iki büyük sınıf arasındaki ateşkesten başka bir şey olmadığını anlamalıdır - sınıflar ortadan kalkana kadar bitmeyecek bir savaş! Eyalet hükümeti bu ateşkesi

bozmuştur ve işçiler grev ile misilleme yapmalıdır. Sendika yönetimi, kontrolü elinde tutmak ve grevin kapsamını sınırlamak umuduyla, böyle bir eylem olasılığına sıcak bakıyormuş gibi görünmektedir. Bu nedenle işçiler, liderliğin sendikanın bu mücadeledeki etkinliğini sınırlama girişimlerine karşı mücadele etmeye hazır olmalıdır. Tüm sendika dayanışma göstermelidir; eğer hükümet 2021'de yaşananları yeniden gündeme getirmek istiyorsa, varılan anlaşmalardan memnun değilse ve eski ateşkesi çöpe atmaya hazırsa, CUPE işçileri onları hoş görmeli ve son iki yıldır büyüyen mücadelelerin işçi sınıfına neler öğrettiğini onlara göstermelidir!

Şu anda Quebec'te ve daha birkaç ay önce Ontario'da grevde olan yüz binlerce işçi, hükümetteki patronlarının aynı saldırılarına karşı mücadele ediyor. Zaman, bugün işçi sınıfının, bugün kapitalist sömürüye karşı etkili bir şekilde mücadele etmek ve yarın Enternasyonal Komünist Partisi önderliğinde tüm çürümüş sistemi yıkmak üzere saldırıya geçmek için karşı çabalarını birleştirme zamanıdır!

Solun Arşivlerinden

Temellerin Belirlenmesi

Prometeo, s. 1, Temmuz 1946

Marksizm birbiriyle çelişen görüşler arasında bir tercih meselesi değildir - Marksistlerin tarihsel bir geleneğe nasıl bağlı oldukları - Marksizmin diyalektik yönteminin ortaya konması - Üretici güçler ve toplumsal biçimler arasındaki çelişki - Sınıf, sınıf mücadelesi, parti - Konformizm, reformizm, antiformizm - Mevcut tarihsel dönemin özelliklerinin yorumlanması; geçmiş ve mevcut kurumları ve toplumsal örgütlenmeleri değerlendirmek için diyalektik kriterler - Tarihsel biçimlerin diyalektik değerlendirmesi - Ekonomik örnek: merkantilizm - Toplumsal örnek: aile - Siyasi örnek: monarşi ve cumhuriyet - İdeolojik örnek: Kapitalist döngü: devrimci aşama; evrimci ve demokratik aşama; faşist ve emperyalist aşama - Burjuva devrimleri döneminde proleter strateji - Demokratik-pasifist aşamada sosyalist eğilimler -

Kapitalizmin emperyalist ve faşist aşamalarında proleter strateji. Rus Devrimi; Üçüncü Enternasyonal'in hataları ve sapmaları; Rusya'da proleter rejimin gerilemesi - Proleter strateji sorununa güncel yaklaşım. Liberal-demokratik taleplere her türlü desteğin kesin tarihsel reddi. Kapitalizmi en modern aşamasına taşıyan, ekonomik düzlemde tekelci, siyasi alanda totaliter ve faşist 'ilerici' güçleri destekleme fikrinin kesin reddi.

Bu yazı, açık nedenlerden ötürü, iddia ettiği şeyin kanıtını kendi içinde barındırmamaktadır. Kendisine, içinde yer aldığı yayının siyasi eğilimini olabildiğince açık bir şekilde ortaya koyma görevini yüklemiştir. Bu, ister istemeden ister kasıtlı olsun, karışıklık ve yanlış anlamaları önlemeyi amaçlayan temel ilkelerin bir deklarasyonudur.

Okuyucuyu ikna etmeden önce, temel pozisyonlarımızı anlamasını sağlamak önemlidir. İkna, propaganda ve tebliğ daha sonra gelir.

Burada izlediğimiz yönetime göre, fikirler, beyinleri yeni hakikatler doğuran ve onlara takipçi orduları kazandıran peygamberlerin, havarilerin ve düşünürlerin eylemlerinin bir sonucu olarak yerleşmez.

Süreç çok farklıdır. Bu, toplumsal öncülerin, bireyler olarak -bilinçlerine varmadan çok önce- içinde yaşadıkları gerçek ortak koşullar tarafından kendilerine doğru çekildikleri teorik pozisyonları açıklayan ve netleştiren kişisel olmayan bir çalışmadır. Dolayısıyla bu yöntem skolastik, kültürel ve aydınlanma karşıtıdır.

Teorik karmaşanın mevcut aşamasında - mevcut pratik dağınıklığın bir yansıması olarak - potansiyel taraftarların ayırt edici yaklaşımımızın sunumundan etkilenmek yerine yabancılaşması gerçekten şaşırtıcı değildir ve bundan şikayet etmemeliyiz.

Tüm siyasi hareketler programlarını sunarken, ister yakın ister uzak geçmişe sahip olsun, ister ulusal ister uluslararası olsun, tarihsel emsallere ve bir

anlamda geleneklere başvururlar.

Bu derginin teorik organı olduğu hareket de açıkça tanımlanmış kökenlere sahip çıkmaktadır. Ancak, diğer hareketlerin aksine, insanüstü kaynaklara atfedilen vahyedilmiş bir sözden yola çıkmaz; değişmez metinlerin otoritesini tanımaz ve bir meseleyi anlamak için ahlaki, felsefi veya hukuki külliyatlara başvurulması gerektiğini kabul etmez, çünkü bunların bir şekilde doğuştan geldiği veya insanın düşünme ve hissetme biçimine içkin olduğu fikrini reddeder.

Bu yönelimi Marksizm, sosyalizm, komünizm veya işçi sınıfının siyasi hareketi terimleriyle adlandırmak kabul edilebilir; sorun bu terimlerin kötüye kullanılmasıdır. Lenin 1917'de partinin adını değiştirmenin, 1848 Manifestosu'ndaki 'Komünist'e geri dönmenin temel bir gereklilik olduğunu düşündü. Bugün, herhangi bir devrimci sınıf çizgisinden çok uzakta olan partiler tarafından 'Komünist' kelimesinin muazzam bir şekilde kötüye kullanılması hala büyük bir kafa karışıklığı yaratmaktadır. Burjuva kurumlarının açık savunucusu olan hareketler kendilerine proleter partiler deme cüretini göstermekte ve 'Marksist' terimi, İspanyol anti-Francoizminin bayrağı altında toplananlar gibi en saçma parti yığınlarını tanımlamak için kullanılmaktadır.

Burada atıfta bulunduğumuz tarihsel çizgi şudur: 1848 Komünist Manifestosu (herhangi bir ülke adı eklenmeden Komünist Parti Manifestosu olarak da adlandırılması daha doğrudur); Marx ve Engels'in temel eserleri; Rusya'da 1917 devrimci zaferine eşlik eden tüm oportünist revizyonizmlere karşı devrimci Marksizmin klasik restorasyonu ve Lenin'in temel eserleri; Birinci ve İkinci Kongrelerde yapılan Üçüncü Enternasyonal'in kuruluş bildirgeleri; 1922'den itibaren birbirini izleyen Kongrelerde Sol tarafından alınan tutumlar.

Bu tarihsel çizgi İtalya'da 1914-1918 savaşı sırasında Sosyalist Parti'deki sol akımla; Ocak 1921'de Leghorn'da (Livorno) İtalya Komünist Partisi'nin

kuruluşuyla; 1922'deki Roma Kongresi'yle; 1926 Kongresi'ne kadar parti içinde baskın olan ve o tarihten itibaren Parti ve Komintern dışında örgütlenen sol kanadın faaliyetiyle bağlantılıdır.

Bu çizgi, Dördüncü Enternasyonal'in Troçkist hareketinin çizgisiyle örtüşmemektedir. Troçki ve daha da gecikmeli olarak Zinovyev, Kamenev, Buharin ve Bolşevik geleneğin diğer Rus grupları, 1924'e kadar destekledikleri yanlış taktiklere karşı çok gecikmeli olarak isyan ettiler; sapmanın hareketin temel siyasi ilkelerini yozlaştırma aşamasına geldiğini ancak çok gecikmeli olarak fark ettiler. Bugünün Troçkistleri bu ilkelerin yeniden tesis edilmesinden yanadırlar, ancak yanlış bir şekilde Bolşevik ve Leninist olarak tanımlanan yıkıcı "manevra" taktiğine tutunmaktadırlar.

Her türlü araştırma, bugüne kadarki tüm tarihsel sürecin değerlendirilmesine ve çağdaş toplumsal olguların nesnel bir incelemesine dayanmalıdır.

Bu, sık sık ifade edilmesine rağmen, uygulama sırasında sık sık yozlaştırılmış bir yöntemdir.

Araştırmanın temeli, insan gruplarının ihtiyaçlarını karşıladıkları maddi araçlar, dolayısıyla üretim teknikleri ve bu tekniklerin gelişimi sırasında ortaya çıkan ekonomik ilişkiler olmalıdır.

Bu faktörler, farklı tarihsel dönemlerin hukuki, siyasi ve askeri kurumlarının üst yapısını ve hakim ideolojilerin özelliklerini belirler.

Bu yöntem, tarihsel materyalizm, diyalektik materyalizm, ekonomik determinizm, bilimsel sosyalizm ve eleştirel komünizm ifadeleriyle uygun bir şekilde tanımlanmaktadır.

Önemli olan her zaman gerçek, olgusal sonuçlara dayanmaktır: insan faaliyetlerini tasvir etmek ve açıklamak için mitlere ve ilahlara gerek olmadığı gibi, Adalet, Eşitlik, Kardeşlik ve benzeri boş soyutlamalar gibi "haklara" veya doğal "ahlaka" dayalı ilkelere de gerek yoktur. Egemen ideolojinin

karşı konulmaz etkisi göz önünde bulundurulduğunda, özellikle de kararlı eylemin gerekli olduğu kritik anlarda, bu tür yanıltıcı önermelere istemeden ya da kabul etmeden teslim olmamak çok önemlidir.

Diyalektik yöntem, bir yandan titiz süreklilik ve teorik tutarlılık arasındaki mevcut çelişkinin üstesinden gelebilecek, diğer yandan da biçimsel olarak tesis edilmiş eski sonuçların herhangi birini eleştirel bir şekilde ele alabilecek tek yöntemdir.

Bunu kabul etmek, bir inancı benimsemek ya da bir okulun veya partinin fanatik bir taraftarı olmak gibi bir şey değildir.

Esas olarak üretime atanan insanlardan ve bunların bir araya getirilme biçiminden, ayrıca kullanabildikleri aletlerden ve mekanik araçlardan oluşan üretici güçler, üretim biçimleri çerçevesinde faaliyet gösterir.

Biçimler derken, içinde üretken ve toplumsal faaliyetin geliştiği düzenlemeleri, bağımlılık ilişkilerini kastediyoruz. Bu biçimler, yerleşik tüm hiyerarşileri (aile, askeri, teokratik, siyasi), Devleti ve tüm organizmalarını, hukuku ve hukuku uygulayan mahkemeleri ve herhangi bir ihlale karşı koymak için yürürlükte olan - ekonomik ve yasal nitelikteki - tüm kuralları ve tasarrufları içerir.

Belirli bir toplum tipi, üretici güçler kendilerini üretim biçimleri çerçevesinde korudukları sürece varlığını sürdürür. Tarihin belirli bir anında, bu denge bozulma eğilimindedir. Aralarında teknolojiye ilerlemeler, nüfus artışı ve iletişimin gelişmesinin de bulunduğu çeşitli nedenlerle üretici güçler genişler. Bu güçler geleneksel biçimlerle çatışmaya girer, engelleri yıkmaya çalışır ve başarılı olduğunda bir devrim olur: toplum kendini yeni ekonomik, sosyal ve yasal ilişkiler içinde örgütler. Yeni biçimler eskilerinin yerini alır.

Marksist diyalektik yöntem, bilimsel ve deneysel yöntemi (burjuva çağının düşünürlerinin, sınıflarının

teokratik ve mutlakiyetçi rejimlere karşı devrimci toplumsal mücadelesinin bir yansıması olan, ancak toplumsal alana yaymaya cesaret edemedikleri ideolojik mücadele sırasında doğal dünyaya uyguladıkları yöntemin aynısı) kullanarak büyük ölçekli kolektif olgular düzeyinde kendi çözümlerini keşfeder, uygular ve bunların doğrulandığını görür. Bu kolektif düzlemde elde ettiği sonuçlardan bireysel davranış sorununa çözümler çıkarırken, tüm rakip dini, hukuki, felsefi ve ekonomik okullar bunun yerine tam tersi yönde ilerler: yani kolektif davranış standartlarını, ister bireysel ölümsüz bir ruh, ister hukukun üstünlüğüne tabi bir yurttaş olarak tasvir edilsin, ister ekonomik politikanın değişmez bir birimi olarak düşünölsün, bu birey mitinin tutarsız temeli üzerine inşa ederler. Bu arada bilim, bölünmez, maddi bireyler hakkındaki çeşitli hipotezlerinin ötesine geçmiştir: atomları bozulmaz, monad tipi birimler olarak tanımlamak yerine, onları zengin kompleksler, dış enerji alanından çıkan ışın dinamiklerinin buluşma noktaları olarak tanımlamaktadırlar; dolayısıyla bugün şematik olarak kozmosun birimlerin işlevi değil, her birimin kozmosun işlevi olduğu söylenebilir.

Bireye inanan ve kişilikten, haysiyetten, özgürlükten, insan ve yurttaş olarak görevlerinden bahseden kişi Marksist düşünceyi kullanmıyor demektir. İnsanlar fikirler ya da inançlar tarafından harekete geçirilmez. İradelerine ya da eylemlerine ilham veren, düşünce denen şeyin harikulade bir niteliği değildir. Onları harekete geçiren şey, aynı maddi gereksinimler aynı anda tüm grupları etkilediğinde çıkar karakteri kazanan ihtiyaçlarıdır. Çevredeki toplumsal yapının bu ihtiyaçların karşılanmasına getirdiği sınırlamalarla çatışırlar. Bireysel ve toplu olarak, ortalama olarak, uyarıcıların ve tepkilerin oyunu beyinlerinde duyguların, düşüncelerin ve yargıların ortaya çıkmasına neden olmadan önce zorunlu olarak belirlenen bir şekilde tepki verirler.

Bu olgunun son derece karmaşık olduğu ve münferit durumlarda genel yasayla çelişebileceği açıktır, ancak yine de bu yasayı yerleşik olarak kabul etmekte haklılık payı vardır. Her ne olursa olsun,

toplumsal ve tarihsel olayların temel nedeninin bireysel bilinç, ahlaki ilkeler ve bireyin ya da yurttaşın görüş ve kararları olduğunu savunan her kim olursa olsun, Marksist olarak adlandırılmaya hakkı yoktur.

Üretici güçler ve toplumsal biçimler arasındaki çelişki, karşıt ekonomik çıkarları savunan sınıflar arasındaki bir mücadele olarak kendini gösterir. Son aşamalarda bu mücadele, iktidarın fethi için silahlı mücadeleye dönüşür.

Sınıf, Marksizm tarafından soğuk, istatistiksel bir veri olarak değil, aktif organik bir güç olarak görülür ve ekonomik koşulların ve çıkarların sadece bir araya gelmesi bile eyleme ve ortak bir mücadeleye yol açtığına ortaya çıkar.

Bu durumlarda hareket, modern ve gelişmiş biçimi sınıfsal siyasi parti olan öncü grup ve örgütler tarafından yönlendirilir. Eylemi bir partinin eylemiyle sonuçlanan kolektivite, tarihte bireysel eylemin sınırlı ölçeğinde elde edilemeyecek bir verimlilik ve gerçek bir dinamikle çalışır.

Olayların gelişimine ilişkin teorik bir bilince ulaşan ve bunun sonucunda, üretici güçler ve bunlar arasındaki ilişkiler tarafından belirlenen bir şekilde, olayların nasıl sonuçlanacağı üzerinde bir etkiye sahip olan partidir.

Meselelerin büyük zorluğuna ve karmaşıklığına rağmen, ilke ve direktifler sadeleştirilmeden açıklığa kavuşturulamaz. Bunu akılda tutarak, hepsinin sınıflandırılabilceği üç tarihsel siyasi hareket türüne dikkat çekiyoruz.

Konformist: mevcut formları ve kurumları korumak için mücadele eden, her türlü değişimi yasaklayan ve değişmez ilkelere başvuran hareketler; bunlar ister dini, ister felsefi, isterse hukuki kisveler altında sunulsun.

Reformist: geleneksel kurumların keskin ve şiddetli bir şekilde yıkılması çağrısında bulunmamakla

birlikte, bu hareketler üretici güçlerin güçlü bir baskı uyguladığının farkındadır. Bu nedenle mevcut düzende kademeli ve kısmi değişiklikler önerirler.

Devrimci: (burada geçici olarak Antiformist terimini benimsiyoruz); eski biçimlere saldırıyı ilan eden ve uygulamaya koyan ve yeni rejimin karakteri hakkında nasıl teori üretileceğini bilmeden önce bile eskiyi ezme eğiliminde olan ve yeni biçimlerin karşı konulmaz doğuşunu kışkırtan hareketler.

Konformizm - Reformizm - Antiformizm.

Her türlü şematizasyon hata riski içerir. Marksist diyalektiğin, tüm gelişmeleri devrimci başlayan, reformistleşen ve muhafazakarlaşan bir dizi sınıf egemenliğine indirgeyerek, yapay ve genelleştirilmiş bir tarihsel olaylar modelinin inşasına da yol açıp açmadığı sorulabilir. Bu olaylar dizisinin, proletaryanın devrimci zaferi ve sınıfsız toplumun ortaya çıkışıyla (Marx'ın "insanlık tarihi öncesinin sonu" olarak adlandırdığı) ulaştığı çağrışımsal sonuç, finalist bir kurgu gibi görünebilir ve bu nedenle geçmişin sahte felsefeleri gibi metafizikseldir. Hegel, Marx tarafından diyalektik sistemini mutlak bir yapıya indirgediği, eleştirisinin yıkıcı kısmında (burjuva devrimci mücadelesinin felsefi yansıması) üstesinden gelmeyi başardığı bir metafiziğe bilinçsizce düştüğü için kınanmıştır.

Alman idealizminin ve burjuva düşüncesinin klasik felsefesinin bir doruk noktası olarak Hegel, eylem ve düşünce tarihinin nihayetinde Mutlak'ın fethinde kendi mükemmel sisteminde kristalleşmesi gerektiği gibi saçma bir tez ortaya attı. Böylesi statik bir sonuç Marksist diyalektik tarafından dışlanmıştır.

Yine de Engels, bilimsel sosyalizmin klasik açıklamasında (toplumsal yenilenmenin sadece bir yazar ya da mezhep tarafından tasarlanan daha iyi bir toplumun benimsenmesi için kampanya yürütülerek başarılabileceğine inanan Ütopycılığın aksine) "ileriyeye doğru bir ilerleme var", "dünya ilerliyor" gibi ifadeler kullandığında, tarihsel hareketin genel bir kuralı ya da yasası olduğuna izin

veriyor gibi görünmektedir. Bununla birlikte, propaganda amacıyla bu tür güçlü sloganların kullanılması, insan toplumunun gelişebileceği tüm sonsuz olası yönleri kapsayan bir reçetenin keşfedildiğine, yani evrim, uygarlık, ilerleme ve benzerlerinin tanıdık burjuva soyutlamalarının yerini kolayca alabilecek bir reçetenin keşfedildiğine inanmaya yol açmamalıdır.

Diyalektik araştırma yönteminin olağanüstü avantajı, özünde devrimci olmasıdır: ayrıcalıklı sınıfların egemenliğini zaman zaman gizleyen sayısız teorik sistemin amansızca yok edilmesinde ifadesini bulur. Bu kırılmış putlar mezarlığı yerine yeni bir mit, yeni bir duygu ya da yeni bir amentü değil, sadece olgusal koşullar ile bunların en öngörülebilir gelişmeleri arasında var olan bir dizi ilişkinin gerçekçi ifadesini koymamız gerekir.

Örneğin, doğru Marksist formülasyon "bir gün proletarya siyasi iktidarı alacak, kapitalist sistemi yıkacak ve komünist ekonomiyi inşa edecektir" değildir; bunun yerine "proletarya ancak bir sınıf olarak ve dolayısıyla bir siyasi parti olarak örgütlenerek ve diktatörlüğünü silahlı olarak kurarak kapitalist ekonominin gücünü yok edebilecek ve kapitalist olmayan, ticari olmayan bir ekonomiyi mümkün kılacaktır".

Bilimsel bakış açısından, kapitalizmin farklı bir şekilde sona ermesi, örneğin barbarlığa geri dönüş, insan ırkının patolojik dejenerasyonu karakterine sahip savaş silahları nedeniyle bir dünya felaketi (Hiroşima ve Nagazaki'de kör edilen ve radyo-aktif dokularının parçalanmasına mahkum edilenler bir uyarı görevi görür) veya şu anda öngörülemeyen diğer yıkım biçimleri hariç tutulamaz.

Bu sarsıcı dönemin devrimci komünist hareketi, yalnızca mevcut dünya ile her türlü konformizmi ve reformizmi teorik olarak yıkmasıyla değil, aynı zamanda pratik ve taktik konumuyla da karakterize edilmelidir. Bu, ister konformist ister reformist olsun, belirli sektörlerde sınırlı süreler için bile olsa, hiçbir hareketle ortak bir yola sahip olamayacağı

gerçeğine işaret eder.

Her şeyden önce, kapitalizmin başlangıçtaki antiformizmini tükettiğine, yani artık kapitalizm öncesi biçimleri yok etmek ve olası restorasyon tehditlerine direnmek gibi tarihsel bir görevi olmadığına dair tarihsel olarak edinilmiş ve geri alınamaz bilgiye dayanmalıdır.

Bu, dünyanın dönüşümünü görülmemiş ölçüde hızlandıran kapitalist gelişmenin güçlü kuvvetleri bu tür üretim ilişkileri üzerinde etkili olduğu sürece, proleter sınıfın onu pratikte desteklerken doktriner bir bakış açısıyla diyalektik olarak mahkum edebileceğini ve etmesi gerektiğini inkar etmediğimiz anlamına gelir.

Tarihe uygulanmasında metafizik yöntem ile diyalektik yöntem arasındaki temel fark bu son noktada yatmaktadır.

Herhangi bir siyasi ve sosyal kurum ya da örgütlenme türü kendi içinde iyi ya da kötü değildir; bir dizi genel ilke ya da kurala göre özelliklerinin incelenmesi temelinde kabul ya da reddedilemez.

Tarihin diyalektik yorumuna göre her kurum, birbirini izleyen durumlarda, başlangıçta devrimci, sonra ilerici ve nihayet muhafazakar bir role ve etkiye sahip olmuştur. Ortaya çıkan her sorun için, üretici güçleri ve toplumsal faktörleri doğru bağlamlarına oturtmak ve ifade ettikleri siyasi çatışmanın anlamını çıkarmak gerekir.

Kendini ilke olarak otoriter ya da özgürlükçü, kralcı ya da cumhuriyetçi, aristokrat ya da demokrat olarak ilan etmek ve tartışmalarda tarihsel bağlamlarının dışındaki kanonlara atıfta bulunmak metafizik olmaktır. Platon bile daha sonraki yaşamında, siyaset bilimine yönelik ilk sistematik girişiminde, ilkelerin mistik mutlakiyetçiliğinin ötesine geçmiş ve Aristoteles de onu takip ederek üç siyasi türü - tek kişinin, az kişinin ve çok kişinin iktidarı - iyi ve kötü biçimler olarak ayırmıştır: monarşi ve tiranlık -

aristokrasi ve oligarşi - demokrasi ve demagoji.

Esas olarak Marx'tan gelen modern analiz çok daha ileri gitmektedir.

İçinde bulunduğumuz tarihsel evrede, neredeyse tüm siyasi söylemler ve propaganda ifadeleri, her türden dini, hukuki ve felsefi hurafelerden türetilen en kötü geleneksel motiflere dayanmaktadır.

Bu fikirler kaosuna -çürüten bir toplumdaki çıkar ilişkileri kaosunun insanların zihinlerindeki yansıması- karşı konulması gereken şey, oyundaki gerçek güçlerin diyalektik analizidir.

Bu analizi ortaya koymak için, daha önceki tarihsel çağlarda var olan iyi bilinen ilişkilerin benzer bir değerlendirmesine geçmek gerekir.

Ekonomik biçimlerden başlayarak, komünist ya da özel, liberal ya da tekelci, bireysel ya da kolektif bir ekonomiye genel destek beyan etmenin ya da her bir sistemin erdemlerini genel refaha göre yargılamanın hiçbir anlamı yoktur: böyle yaparak kişi, Marksist diyalektiğin tam tersi olan Ütopyacılığa düşer.

Engels'in klasik komünizm tanımını "olumsuzlamanın olumsuzlanması" olarak biliyoruz. İnsan üretiminin ilk biçimleri komünistti, buradan çok daha karmaşık ve verimli bir sistem olan özel mülkiyet ortaya çıktı. Oradan da insan toplumu komünizme geri döner.

Eğer ilkel komünizmin yerini özel mülkiyet sistemi almasaydı, fethedilmeseydi ve yok edilmeseydi, bu modern komünizm gerçekleştirilemezdi. Marksist, bu ilk dönüşümü bir talihsizlik olarak değil, bir avantaj olarak görür. Komünizm için söylediklerimiz kölelik, serflik, imalat, sanayi ve tekelci kapitalizm gibi diğer tüm ekonomik biçimler için de geçerlidir.

Barbarlık döneminin sonunda, insan ihtiyaçlarını karşılayan nesnelere işgalci güç ya da ilkel üretici tarafından doğrudan edinilip tüketilmesinin sona erdiği ve başlangıçta takas yoluyla, daha sonra da

ortak bir parasal eşdeğer aracılığıyla değişim nesnelere haline geldiği ticari ekonomi, büyük bir toplumsal devrimi temsil ediyordu.

Farklı bireylerin farklı türde üretken işlerde görevlendirilmesini (iş bölümü) mümkün kılarak toplumsal yaşamın karakterini muazzam ölçüde genişletmiş ve farklılaştırmıştır. Aynı zamanda bir geçişin yaşandığını kabul edebilir ve ortak merkantilizm ilkesine dayanan bir dizi ekonomik örgütlenme türünün (kölelik, feodalizm, kapitalizm) ardından bugün eğilimin merkantil olmayan bir ekonomiye doğru olduğunu ileri sürebiliriz. Ayrıca, malların parasal mübadele mekanizması dışında üretimin imkansız olduğunu savunan tezin günümüzde konformist ve gerici bir ilke olduğu söylenebilir.

Merkantilizmin ortadan kaldırılması bugün ve sadece bugün geçerli bir argümandır, çünkü merkantil ekonomilerin sonuncusu olan kapitalizmin ulaştığı ortak emeğin gelişimi ve üretici güçlerin yoğunlaşması, tüm kullanım değerlerinin meta olarak dolaştığı ve insan emeğinin kendisinin de bu şekilde muamele gördüğü sınırları yıkmayı mümkün kılmaktadır.

Bu aşamadan bir yüzyıl önce, ticari sistemi felsefi, hukuki ya da ahlaki nitelikteki genel argümanlara dayanarak eleştirmek tam bir ahmaklık olurdu.

Birbirini izleyen çeşitli toplumsal kümelenme türleri, kolektif yaşamın kendisini ilkel, hayvani bireycilikten farklılaştırmasının araçları olmuştur: bireyin içinde yaşadığı ve hareket ettiği ilişkileri giderek daha karmaşık hale getiren muazzam bir döngüden geçen bu toplum biçimleri, tek tek ele alındıklarında olumlu ya da olumsuz olarak değerlendirilemezler; onlara bir dizi dönüşüm ve devrim içinde değişen bir rol veren tarihsel gelişimle ilişkili olarak düşünülmelidirler.

Bu kurumların her biri devrimci bir fetih olarak ortaya çıkar, uzun tarihsel döngüler içinde gelişir ve reforme olur, ta ki sonunda gerici ve konformist bir

engel haline gelene kadar.

Aile kurumu, insan türünde ebeveynler ve yavrular arasındaki bağın fizyolojik olarak gerekli olan sürenin çok ötesine uzamasıyla ilkel bir toplumsal form olarak ortaya çıkar. Otoritenin ilk biçimi doğar; önce anne, sonra baba, çocukları güçlü ve fiziksel olarak olgun bireyler olduklarında bile onların üzerinde otorite kurar. Bu aşamada da bir devrime tanık oluyoruz, çünkü kolektif olarak örgütlenmiş bir yaşamın ilk olasılığı ortaya çıkıyor ve nihayetinde örgütlü toplumun ve Devletin ilk biçimlerine yol açan daha sonraki gelişmelerin temelini oluşturuyor.

Geniş zaman dilimleri boyunca toplumsal yaşam giderek daha karmaşık hale gelir ve insanların karşılıklı katılımı ve birinin diğeri üzerindeki otoritesi giderek akrabalık ve kan bağının sınırlarının ötesine uzanır. Yeni, daha geniş toplumsal kümelenme aile kurumunu içerir ve disipline eder. Bu durum ilk şehirlerde, devletlerde, aristokratik rejimlerde ve daha sonra burjuva rejimi altında ortaya çıkar. Hepsi de miras fetişine/kurumuna dayanır.

O zaman bireysel çıkarların yerine geçen bir ekonominin gerekliliği ortaya çıkar. Çok kısıtlı olan aile kurumu, toplumda bir engel ve gerici bir unsur haline gelir.

Modern komünist, tarihsel rolünü inkar etmeksizin, kapitalist sistemin aile kurumunun sözde "kutsallığını" çoktan deforme ettiğini ve çözdüğünü gözlemledikten sonra, onunla açıkça mücadele eder ve onun yerini almak için harekete geçer.

Monarşi ve cumhuriyet gibi farklı devlet biçimleri tarih boyunca karmaşık bir şekilde değişir ve tarihsel duruma bağlı olarak devrimci, ilerici ya da muhafazakar bir gücü temsil edebilir. Genel anlamda kapitalist rejimin, çöküşünden önce muhtemelen geriye kalan hanedan rejimlerini tasfiye etmeyi başaracağını kabul etsek de, bu konuda bile zaman ve mekanın dışında yer alan mutlak kriterlere

göre hareket etmemek gerekir.

İlk monarşiler, maddi görevlerin bölünmesinin siyasi ifadesi olarak ortaya çıktı: aile birimi ya da ilkel kabile içindeki bazı unsurlar avcılık, balıkçılık, tarım ya da ilk el sanatlarıyla uğraşırken, diğerleri silahlı savunmaya, hatta diğer grupların ve halkların silahlı yağmasına atandı; ve böylece ilk savaşçılar ve krallar iktidar ayrıcalığını kendileri için büyük bir risk olarak elde ettiler. Yine de, daha önce mümkün olmayan ve bu nedenle toplumsal ilişkilerde bir devrime giden yolu temsil eden çok gelişmiş ve karmaşık nitelikte toplumsal biçimler ortaya çıktı.

Monarşi kurumu, daha sonraki aşamalarda, prensliklerin ve küçük soyluların federasyonlarına karşı yönlendirilebilecek geniş ulusal Devlet örgütlerinin kurulmasını ve geliştirilmesini mümkün kılacaktı. Yenilikçi ve reformist bir işlevi vardı. Dante, erken modern zamanların en büyük monarşik reformistidir.

Daha yakın zamanlarda, monarşi (ve aslında cumhuriyet) birçok ülkede burjuvazinin sınıf iktidarının daha katı biçimlerini gizlemeye hizmet etmiştir.

Geçmişte Cumhuriyetçi hareketlerin ya da partilerin devrimci, reformist ve hatta belirgin bir şekilde muhafazakar olması mümkün olmuştur.

Sadece birkaç erişilebilir ve basitleştirilmiş örneğe değinecek olursak: "Tarquin'i kovan" Brutus devrimciydi; aristokratik cumhuriyete pleblerin çıkarlarına uygun bir içerik kazandırmaya çalışan Gracchi'ler reformistti; Roma İmparatorluğu'nun hukuki ve toplumsal biçimleriyle birlikte antik dünyaya yayılmasının temsil ettiği görkemli tarihsel evrime karşı mücadele eden Cato ve Cicero gibi geleneksel cumhuriyetçiler gerici ve konformistti. Ancak Sezarizm, tiranlık ya da diğer uçta cumhuriyetçi özgürlüğün kutsal ilkeleri ve benzeri retorik-edebi motifler hakkında basmakalıp sözlere başvurulduğunda soru tamamen yanlıştır.

Modern örnekler arasında, sırasıyla antiformist, reformist ve konformist olarak 1793, 1848 ve 1871'deki üç Fransız cumhuriyetine işaret etmek yeterlidir.

Ekonomik biçimlerdeki krizler sadece siyasi ve sosyal kurumlara değil, aynı zamanda dini inançlara ve felsefi görüşlere de yansır.

Her yasal, dini ve felsefi duruş, tarihsel durumlar ve sosyal krizlerle ilişkili olarak düşünülmelidir, çünkü her biri sırayla devrimci, reformist ve konformist bayraklar altında görünür.

İsa'nın adını taşıyan hareket bir zamanlar en mükemmel antiformist ve devrimci hareketti.

Toplumsal konumu ya da kastı ne olursa olsun, tüm insanlarda ölümsüzlüğe yazgılı ilahi kökenli bir ruhun var olduğunu ilan etmek, eski Doğu'nun baskı ve köleliğine karşı devrimci bir isyanla eşdeğerdi. Hukuk, insanın bir meta olarak görülmesine, bir hayvan gibi alınıp satılmasına, özgür insanların ve yurttaşların tüm yasal ayrıcalıklarının tek bir sınıfın tekeline geçmesine izin verdiği sürece, tüm inananların eşit olduğunun onaylanması, Yahudilerin teokratik örgütlenmesinin ve antik dünyada var olan aristokratik ve askeri hiyerarşilerin amansız direnişine karşı bir savaş çağrısıydı.

Bunu uzun tarihsel aşamalar izler ve köleliğin kaldırılmasından sonra Hıristiyanlık resmi din ve devletin temel direği haline gelir.

Modern Avrupa'da reformist dönemini yaşar ve Kilise'nin toplumun en ayrıcalıklı ve baskıcı katmanlarına olan aşırı bağlılığına karşı bir mücadeleyi ifade eder.

Bugün Hıristiyanlıktan daha konformist bir ideoloji yoktur ve burjuva devrimi sırasında bile eski rejimler tarafından kullanılan en güçlü doktrinsel ve örgütsel direniş koluydu.

Bugün, Kilise'nin güçlü ağı ve Kapitalist Rejimle tamamen uzlaştırılmış ve uyumlu hale getirilmiş dini etkisi, proleter devrim tehlikesine karşı temel bir siper olarak kullanılmaktadır.

Eski burjuva fetihleri üzerine inşa edilen ve uzun zamandan beri her bir bireyin teorik olarak varlık ve yükümlülüklerine sahip ekonomik bir işletmeye dönüştüğünü gören bugünkü toplumsal ilişkilere gelince; her bir bireyin eylemlerinin ahlaki bir hesaplaşma çemberi içine alındığını ve bu hesaplaşmanın ölümden sonra bir yaşam yanılmasıyla yansıtıldığını gören batıl inanç, özel ekonomi üzerine kurulu mevcut burjuva toplumunun insan beynindeki yansımından başka bir şey değildir.

Açıkça din ve Hıristiyanlık karşıtı bir pozisyon almadan, özel girişime ve bireysel bilançolara dayalı bir ekonominin çerçevesini kırmayı amaçlayan bir mücadeleye öncülük etmek imkansızdır.

Belli başlı ülkelerde, modern kapitalist burjuvazi halihazırda üç karakteristik tarihsel aşamadan geçmiştir.

Burjuvazi açıkça devrimci bir sınıf olarak ortaya çıkar ve köylülerin üretici güçlerini toprağa, zanaatkarları da ortaçağ şirketlerine (loncalara) bağlayan feodal ve ruhban mutlakiyetçiliğinin zincirlerini kırmak için silahlı mücadeleye önderlik eder.

Bu zincirlerden kurtulma gereksinimi, modern teknolojinin kaynaklarıyla işçileri büyük kitleler halinde yoğunlaştırma eğiliminde olan üretici güçlerin gelişimiyle aynı zamana denk düşmektedir.

Bu yeni ekonomik biçimlerin özgürce gelişebilmesi için geleneksel rejimlerin zorla yıkılması gerekir.

Burjuva sınıfı yalnızca ayaklanmacı mücadeleye önderlik etmekle kalmaz, ilk zaferinden sonra monarşilerin, feodal beylerin ve kilise hiyerarşilerinin herhangi bir karşı saldırısını

önlemek için demirden bir diktatörlük kurar.

Kapitalist sınıf tarihte, bastırılmış muazzam enerjisini yoluna çıkan tüm maddi ve ideolojik engelleri yok etmek için kullanan antiformist bir güç olarak ortaya çıkar. Eski inançlar ve eski kanonlar, düşünürleri tarafından en radikal şekilde alaşağı edilir.

İlahi bir hak olarak otorite teorileri, eşitlik ve siyasi özgürlük, halk egemenliği teorileriyle yer değiştirir. Temsili kurumların gerekliliği ilan edilir ve bu kurumlar sayesinde iktidarın özgürce ortaya konan kolektif bir iradenin ifadesi olacağı söylenir.

Liberal ve demokratik ilke bu aşamada açıkça devrimci ve antiformisttir; pasifist ya da yasal yöntemlerle değil, şiddet ve devrimci terör yoluyla elde edildiği ve fetheden sınıfın diktatörlüğü tarafından her türlü gerici restorasyon girişimine karşı savunulduğu için daha da devrimcidir.

İkinci aşamada, kapitalist rejim yerleştikten sonra, burjuvazi kendisini bir bütün olarak toplumsal kolektivitinin daha yüksek gelişiminin ve refahının temsilcisi ilan eder ve üretici güçlerin geliştiği, tüm yerleşik dünyayı kendi sistemine entegre ettiği ve bir bütün olarak ekonomik ritmin yoğunlaştığı nispeten sakin bir aşamadan geçer. Bu, kapitalist döngünün ilerici ve reformist aşamasıdır.

Bu ikinci burjuva evresinde, parlamenter demokrasi mekanizması reformist eğilime paralel olarak işler. Egemen sınıf, kendi sisteminin işçi sınıfının çıkarlarını ve taleplerini temsil etmeye ve yansıtmaya yatkın görünmesini sağlamakla ilgilenir. hükümeti, burjuva sisteminin yasal normlarının sürdürülmesine izin veren ekonomik ve yasal önlemlerle onları tatmin etme iddiasındadır. Parlamentarizm ve demokrasi artık devrimci sloganlar olarak değil, sınıf mücadelesinin şiddetli çatışmalarını ve patlamalarını engelleyerek kapitalist sistemin gelişimini garanti altına alan reformist bir içeriğe bürünür.

Üçüncü aşama, ekonominin tekelci yoğunlaşması, kapitalist tröstlerin ve sendikaların oluşumu ve büyük ölçekli Devlet planlaması ile karakterize edilen modern emperyalizm aşamasıdır. Burjuva ekonomisi dönüşüme uğrar ve her bir işletmenin kendi ekonomik kararları ve mübadele ilişkileri açısından özerk olduğu klasik liberalizmin özelliklerini kaybeder. Üretim ve dağıtım üzerinde giderek daha katı bir disiplin uygulanmaktadır. Üretim ve dağıtımın ekonomik endeksleri artık rekabetin serbest oyununun sonucu değil, kapitalist birliklerinin etkisine, ardından bankacılık ve finans organlarının getirdiği yoğunlaşmaya ve nihayet doğrudan Devlete bağlıdır. Marksist deyimle burjuvazinin yürütme komitesi olan siyasi devlet, hükümet organı ve polis koruyucusu olarak burjuvazinin çıkarlarını korur ve ekonominin kontrol ve hatta idare organı olarak giderek daha fazla kendini gösterir.

Ekonomik gücün Devletin elinde bu şekilde yoğunlaşması, özel ekonomiden kolektif ekonomiye doğru bir adım olarak yorumlanmamalıdır. Gerçekten de, ancak günümüz devletinin yalnızca bir azınlığın çıkarlarını ifade ettiği ve meta mübadelesi çerçevesinde gerçekleştirilen tüm millileştirmelerin ekonominin kapitalist karakterini zayıflatmak yerine güçlendiren kapitalist bir yoğunlaşmaya yol açtığı gerçeği göz ardı edilerek bu şekilde geçiştirilebilir. Bu çağdaş aşamada burjuvazinin partilerinin siyasi gelişimi (Lenin'in modern emperyalizm eleştirisinde açıkça kanıtladığı gibi) kendisini baskının en dar biçimlerine borçludur ve bu durum totaliter ve faşist olarak tanımlanan rejimlerin ortaya çıkışıyla kendini göstermiştir. Bu rejimler, burjuva toplumunun en modern siyasi tipini oluşturmaktadır ve tüm dünyaya yayıldıkça bunun nasıl bir süreç olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Bu siyasi yoğunlaşmanın eşlik eden bir yönü de, ara ve küçük devletlerin özerkliği pahasına birkaç büyük devletin mutlak hakimiyetinde yatmaktadır.

Bu aşamaya, daha önce burjuva öncesi dünyada hem nitelik hem de nicelik açısından göz ardı edilen

sanayi ve finansın hızında kesinlikle astronomik bir artış eşlik ettiğinden, bu üçüncü kapitalist aşamanın ortaya çıkışı, kapitalizm öncesi kurum ve biçimlerin geri dönüşüyle karıştırılmamalıdır. Kapitalizm böylece demokratik ve temsili aygıtları etkin bir şekilde reddeder ve kesinlikle despotik olan hükümet merkezleri kurar.

Bazı ülkelerde tek, totaliter bir partinin kurulmasını ve hiyerarşik merkezleşmeyi çoktan teorileştirmiş ve ilan etmiştir. Diğer ülkelerde ise bundan böyle içeriği olmayan demokratik sloganlar kullanmaya devam etmektedir. Her yerde kaçınılmaz olarak aynı yönde ilerlemektedir.

Çağdaş tarihsel sürecin doğru bir değerlendirmesi için doğru pozisyon şudur: liberalizm ve demokrasi dönemi sona ermiştir ve eskiden devrimci olan ve daha sonra ilerici ve reformist bir karaktere sahip olan demokratik talepler bugün anakronik ve açıkça konformisttir.

Kapitalist dünyanın döngüsüne karşılık olarak proleter hareketin döngüsüne sahibiz.

Büyük sanayi proletaryası, başlangıcından itibaren burjuvazinin ekonomik, hukuki ve siyasi formülasyonlarının bir eleştirisini inşa etmeye başlar. Burjuva sınıfının insanlığı ne özgürleştirdiği ne de özgürleştirmedeği, ancak kendi sınıf egemenliğini ve kendi sömürü sistemini kendisinden önceki sınıflarınkinin yerine koyduğu keşfedilir ve bu keşif teorileştirilir.

Bununla birlikte, tüm ülkelerin işçileri feodal kurumları yıkmak için burjuvazi ile yan yana savaşmaktan kaçınamaz. Aynı zamanda, yeni ve acımasız bir kapitalist efendinin hayaletini sallayarak işçileri önde gelen monarşik ve tarımsal sınıflarla ittifak yapmaya çağıran gerici sosyalizmin etkisi altına girmekten de kaçınamazlar.

Genç kapitalist rejimlerin gerici restorasyonları önlemek için yürüttüğü mücadelelerde bile proletarya burjuvaziye desteği reddedemez.

Doğmakta olan proletaryanın sınıf stratejisinin ilk taslağı, burjuvazinin yanında verdiği ayaklanma mücadelesinin itici gücü altında burjuva karşıtı hareketleri gerçekleştirme, feodal baskıdan ve kapitalist sömürüden eş zamanlı bir kurtuluşa hemen ulaşma olasılığını içerir.

Bunun embriyonik bir tezahürü, Babeuf'ün "Eşitlerin Komplosu" ile büyük Fransız Devrimi sırasında bulunabilir. Teorik anlamda hareket tamamen olgunlaşmamıştır, ancak muzaffer burjuvazinin kendileriyle birlikte ve kendi çıkarları için savaşmış olan işçilere uyguladığı amansız baskı önemli bir tarihi ders olmaya devam etmektedir.

1848'deki burjuva ve ulusal devrimci dalganın arifesinde, sınıf mücadelesi teorisi çoktan tamamen detaylandırılmıştır: Avrupa ve dünya ölçeğinde burjuvalar ve proleterler arasında var olan gerçek ilişkiler bu zamana kadar çok açık hale gelmiştir.

Komünist Manifesto'da Marx aynı zamanda Fransa'daki monarşik restorasyon partilerine ve Prusya muhafazakarlığına karşı burjuvaziyle bir ittifakı ve işçi sınıfının iktidarı fethetmesini amaçlayan bir devrime doğru derhal bir hareketi öngörür. Bu tarihsel aşamada işçi ayaklanmasına yönelik her türlü girişim hala acımasızca bastırılmaktadır, ancak sınıfın bu aşamaya karşılık gelen doktrini ve stratejisi, Marksist yöntemin tarihsel yolunda olduğunu doğrulamaktadır.

Aynı koşullar ve aynı değerlendirmeler Paris Komünü ile de ilişkilidir; Fransız proletaryasının Napolyon III'ü devirip Burjuva Cumhuriyetinin zaferini garantiledikten sonra iktidarı yeniden fethetmeye kalkıştığı ve birkaç aylığına da olsa bize sınıf hükümetinin ilk tarihi örneğini verdiği o büyük iktidar mücadelesi.

Bu bölümde en önemli ve düşündürücü olan şey, proletarya diktatörlüğüne yönelik ilk girişimi ezmek için demokratik burjuvazinin muhafazakarlarla ve hatta muzaffer Prusya Ordusu ile koşulsuz anti-

proleter ittifakıdır.

Burjuva ekonomisi çerçevesindeki reformizmin temsili ve parlamenter sistemlerin en geniş kullanımıyla ilişkilendirildiği ikinci aşamada, proletarya çığır açıcı öneme sahip alternatiflerle karşı karşıya kalır.

Teorik açıdan, burjuva kurumlarının ve onu savunan ideolojilerin bir eleştirisi olarak ele alınan devrimci doktrinle ilgili olarak bir yorum sorunu ortaya çıkmaktadır: kapitalist egemenliğin çöküşü ve yerine yeni bir ekonomik düzenin geçmesi, şiddetli bir çatışma yoluyla mı gerçekleşecektir, yoksa tedrici değişikliklerle ve parlamentonun yasal mekanizması kullanılarak mı başarılabilir?

Pratik açıdan sorun artık işçi sınıfının partisinin kapitalizm öncesi rejimlerin artık ortadan kalkmış olan güçlerine karşı burjuvaziyle birleşip birleşmemesi değil, kapitalizmi reforme etmeye daha yatkın olan burjuvazinin ileri ve ilerici bir kesimiyle ittifak kurup kurmamasıdır.

Kapitalizmin pastoral, ara evresi (1871-1914) Marksizmin revizyonist akımlarının büyümesine tanıklık eder. Marksist yaklaşım çarpıtılır ve temel metinler tahrif edilir. İşçi sınıfının geniş ekonomik ve siyasi örgütlerinin yasal araçları kullanarak siyasi kurumlara nüfuz ettiği ve fethettiği, tüm kapitalist ekonomik makinenin kademeli bir dönüşümüne hazırlandığı yeni bir strateji oluşturulur.

Bu aşamayı karakterize eden polemikler proleter hareketi karşıt eğilimlere böler. Genel olarak burjuva iktidarını kırmak için ayaklanmacı saldırı programı ortaya konmasa da, sol Marksistler sendikal ve parlamenter düzlemde işbirlikçi taktiğin aşırılıklarına ve burjuva hükümetlerini destekleme ve sosyalist partilerin bakanlık koalisyonlarına katılma niyetine şiddetle karşı çıkarlar.

Bu noktada dünya sosyalist hareketindeki akut kriz başlar. Bunun nedeni 1914 savaşının patlak vermesi ve sendika ve parlamento liderlerinin büyük

bölümünün ulusal işbirliği ve savaş siyasetine geçmesidir.

Üçüncü aşamasında - kapitalizmin üretici güçler kitlesini geliştirmeye devam ederken aynı zamanda örgütlenmesinin dengesini bozmasını engelleme ihtiyacı nedeniyle - liberal ve demokratik yöntemleri terk etmek zorunda kalır, bu da yalnızca siyasi alanın güçlü Devlet organlarının elinde toplanmasına değil, aynı zamanda sıkı denetimlere tabi olan ekonomik yaşamın da kontrol altına alınmasına yol açar. Bu aşamada işçi hareketi yine iki alternatifle karşı karşıyadır.

Teorik açıdan, kapitalist sınıfın bu daha dar, daha katı egemenlik biçimlerinin, kapitalizmin tarihsel olanaklarını tüketerek nihayet döngüsünün sonuna varmak için ulaşabileceği gerekli, en gelişmiş ve modern aşamayı oluşturduğunu teyit etmek gerekir. Bu nedenle, siyasi ve polisiye metodolojinin sadece geçici bir kötüleşmesini temsil etmezler, bunun ardından sözde liberal bir hoşgörüyü geri dönülmesi beklenir.

Taktiksel açıdan, proletaryadan liberal ve demokratik tavizler verebilen bir kapitalizm için mücadele etmesini istemek yanlıştır, çünkü sosyalist ekonomi için vazgeçilmez bir öncül olan kapitalist üretken enerjilerin büyümesini ilerletmek için artık demokratik siyaset iklimine ihtiyaç yoktur.

Birinci devrimci burjuva evresinde böyle bir soru sadece tarih tarafından ortaya atılmakla kalmamış, Üçüncü ve Dördüncü Sınıfların ortak mücadelesinde bir çözüm bulmuş ve iki sınıf arasındaki ittifak sosyalizme giden yolda vazgeçilmez bir adım olmuştur.

İkinci aşamada, demokratik reformizm ile proleter sosyalist partiler arasındaki eş zamanlı eylem meşru bir şekilde sorulmaktadır. Eğer tarih, devrimci Marksist solun revizyonist ve reformist sağ kanada karşı savunduğu bu çözümün reddini o zamandan beri kabul etmişse, bu sonuncular 1914-1918'deki ölümcül yozlaşmadan önce konformist sayılamazlar.

Tarihin çarklarının yavaş bir ritimle döndüğüne inanmış olabilirler, çarkları geri döndürmeye teşebbüs etmediler (henüz değil). Bebel, Jaures ve Turati'nin hakkını teslim etmek gerekir.

Açgözlü emperyalizmin ve vahşi dünya savaşlarının mevcut evresinde, proletarya ile demokratik burjuvazi arasında paralel bir eylem olasılığı artık tarihsel anlamda söz konusu değildir. Aksi görüşü benimseyenler artık işçi hareketinin alternatif bir versiyonunu ya da eğilimini temsil etmemekte, tamamen muhafazakar konformizme kaymaktadırlar.

Bugün ortaya konması ve çözülmesi gereken tek alternatif tamamen farklıdır. Dünya kapitalist rejiminin merkezîyetçi, totaliter ve "faşist" bir yönde geliştiği göz önüne alındığında, işçi sınıfının, burjuva düzeninin şu anda geriye kalan tek reformist yönü olduğu için bu hareketle güçlerini birleştirmesi gerekmez mi? Devlet Kapitalizminin bu amansız ilerleyişi içinde, ilk dönemin serbest girişimcilerinin, liberallerinin ve burjuva konformistlerinin son geleneksel direnişini dağıtmasına yardımcı olacak bir Sosyalizm doğuşu olabilir mi?

Ya da, birlikten yoksun ve iki dünya savaşı sırasında sınıf işbirliği pratiğinden kopmadığı için kötü etkilenen proleter hareketin, böyle bir yöntemi reddederek, burjuva örgütlenmesinin pasifist biçimlerinin yeniden ortaya çıkacağı ve yasal nüfuza açık olacağı ya da her halükarda kitlelerin baskısına karşı savunmasız olacağı yanılışmasını reddederek kendini yeniden inşa etmesi gerekmez mi (bu iki biçim, herhangi bir devrimci hareket için bozgunculukları nedeniyle eşit derecede tehlikelidir)?

Marksist diyalektik yöntem, yeni, modern burjuva biçimlerle ittifak yapılıp yapılmaması gerektiği sorusuna olumsuz yanıt verir ve gerekçeleri daha önce demokratik ve pasifist aşamada reformizmle ittifaka karşı kullanılanlarla aynıdır.

Sosyalizmin diyalektik öncülü olan kapitalizmin artık ne doğum sancuları sırasında (devrimci diktatörlüğünü onaylayarak) ne de gelişmek için (liberal ve demokratik evresinde) yardıma ihtiyacı vardır.

Modern evrede kaçınılmaz olarak ekonomik ve siyasi biçimlerini canavarca birimlerde yoğunlaştırmak zorundadır.

Dönüşümcülüğü ve reformizmi, muhafazakarlığı savunulurken aynı zamanda gelişimini de güvence altına alır.

İşçi sınıfı hareketi burjuva egemenliğine boyun eğmekten ancak kapitalizme gelişiminin son aşamalarında, bu aşamalar kaçınılmaz olsa bile, yardım sunmayı reddederse kaçınacaktır. Eğer güçlerini yeniden örgütleyecekse, işçi sınıfı bu çağ dışı perspektifleri reddetmelidir. Kendisini eski geleneklerin yükünden kurtarmalı ve reformizmin herhangi bir biçimiyle taktiksel bir uzlaşmayı - zaten bütün bir tarihsel aşama gecikmiş olarak - kınamalıdır.

1. Dünya Savaşı'nın sonunda, çağdaş tarihin en yakıcı sorunu, hızla gelişen kapitalizmle birlikte ayakta kalan feodal bir devlet yapısı olan Çarlık rejiminin krizi olarak günümüze taşındı.

Birkaç on yıldır Marksist solun (Lenin, Bolşevikler) pozisyonu, tüm anti-absolutizm güçleri feodal imparatorluğu yıkmak için mücadele ederken aynı zamanda proletarya diktatörlüğü için mücadele etme stratejik perspektifine yerleşmişti.

Savaş bu büyük hedefin gerçekleşmesine olanak sağladı ve dokuz ay gibi kısa bir sürede iktidarın hanedandan, aristokrasiden ve ruhban sınıfından, burjuva demokratik partilerin ara dönem hükümeti aracılığıyla, proletarya diktatörlüğüne geçişi yoğunlaştı.

Sınıf mücadelesi, iktidar savaşı ve proleter devrim stratejisi ile ilgili sorular ve güçlerin yeniden

düzenlenmesi bu büyük olayla muazzam bir ivme kazandı.

Bu kısa dönemde, devrimci partinin strateji ve taktikleri her bir aşamadan geçer: eski rejime karşı burjuvazinin yanında mücadele; eski feodal devletin yıkılması üzerine hemen kendi rejimini kurmaya çalışan burjuvaziye karşı mücadele; işçi hareketi içindeki reformist ve tedrici partilerle ayrışma ve onlara karşı mücadele ve nihayetinde işçi sınıfı ve Komünist Parti'nin elinde münhasır bir iktidar tekeline ulaşma. Bu sonuncusunun işçi hareketi üzerindeki etkisi, revizyonist ve işbirlikçi eğilimlerin ezici bir yenilgiye uğratılması biçimini aldı ve her ülkede proleter partiler iktidar için silahlı mücadele zeminine itildi.

Ancak iş Rus taktik ve stratejisini Kerenski tipi rejimlerin kurulmasının arzu edilir görüldüğü diğer ülkelere uygulamaya geldiğinde, belirleyici anda ölümcül darbeyi vurmak için bir koalisyon siyaseti uygulayarak elde edilecek birçok hatalı yorum olacaktı.

Bu nedenle, Rusya'da olayların birbirini izlemesinin, karakteristik olarak kapitalist bir siyasi devletin geç oluşmasıyla sıkı sıkıya ilişkili olduğu, oysa böyle bir devletin diğer Avrupa ülkelerinde on yıllardır, hatta yüzyıllardır sağlam bir şekilde kök salmış olduğu ve yasal yapısı demokratik ve parlamenter olduğu ölçüde çok daha güçlü olduğu unutuldu.

Bolşevikler ve Bolşevik olmayanlar arasındaki ayaklanma savaşlarında ve ayrıca feodal restorasyon girişiminin önlenmesi gereken durumlarda kurulan ittifakların, tarihsel olarak bu tür bir siyasi güç ilişkisinin mümkün olan son örneklerini temsil ettiği görülmedi. Örneğin Almanya'da proleter devrim, Marx'ın umduğu gibi 1848 krizinden çıkmış olsaydı, Rus Devrimi ile aynı taktiksel çizgiyi izleyecekti. Ancak 1918-1919'da devrim, devrimci komünist partinin Weimar Cumhuriyeti'nde iktidarı elinde tutan Kayzerler, burjuvazi ve sosyal-demokratlar koalisyonunu süpürüp atacak yeterli güce sahip

olması halinde başarılı olabilirdi.

Faşizmle birlikte, totaliter burjuva hükümet tipinin ilk örneği İtalya'da ortaya çıktığında, Uluslararası Komünist hareket temelden yanlış bir yaklaşım benimsedi ve proletaryayı anti-faşist bir koalisyon içinde özgürlük ve anayasal güvenceler için mücadele etmeye mahkum ederek doğru devrimci stratejiden tamamen uzaklaştığını gösterdi.

En modern anlamda kapitalist rejimin reformcuları olan Hitler ve Mussolini'yi Kornilov'la ya da 1815'teki restorasyon ve Kutsal İttifak güçleriyle karıştırmak, en büyük ve en yıkıcı muhakeme hatasıydı ve devrimci yöntemin tamamen terk edilmesi anlamına geliyordu.

Her modern ülkede ekonomik olarak olgunlaşmış olan emperyalist aşama, dünyanın çeşitli ülkelerinde devlet ile devlet ve sınıf ile sınıf arasındaki olumsal güç ilişkileri tarafından belirlenen bir şekilde faşist siyasi biçimine yerleştirilir.

Bu aşama, proletaryanın devrimci saldırısı için yeni bir fırsat olarak değerlendirilebilirdi; ancak bu, komünist öncünün güçlerini, anayasal güvencelerin ve parlamenter sistemin yeniden tesis edilmesini talep ederek burjuvazinin yasallığını terk etmesini engellemek gibi aldatici bir amaç uğruna harcamak üzere konuşlandırmak anlamında değildir. Aksine, proletarya burjuva baskısının bu aracının tarihsel sonunu kabul edebilir ve kapitalist iktidara ve onun devletine bağlı diğer aygıtları -polis, ordu, bürokrasi ve yargı- parçalamaya çalışmak için yasallığın dışında mücadele etme meydan okumasını kabul edebilirdi ve etmeliydi.

Komünist partilerin büyük anti-faşist bloğun stratejisini benimsemesi -1939 Alman karşıtı savaşta ulusal işbirliği sloganları, partizan hareketleri, ulusal kurtuluş komiteleri ve en utanç verici olanı da bakanlık koalisyonlarındaki işbirliği tarafından öfkelenirilmiş- dünya devrimci hareketinin ikinci feci yenilgisini işaret etmektedir.

Proleter devrimci hareket, teorik ve örgütsel anlamda ve gerçekleştirdiği eylemler açısından, ancak bugün Moskova'dan ilham alan sosyalist ve komünist partileri birleştiren bu tür politiklardan kurtulur ve bunlara karşı mücadele ederse yeniden inşa edilebilir. Yeni hareket, anti-faşizmleri -diyalektik bir yaklaşımın açıkça ortaya koyduğu gibi - onları toplumsal örgütlenmenin faşist evrimiyle - sözde olmasa da eylemde - tamamen aynı çizgiye yerleştiren bu oportünist hareketler tarafından yayılan sloganlara tamamen karşı çıkan bir siyasi çizgiye dayanmalıdır.

Proletaryanın emperyalist ve faşist aşamaya özgü yeni devrimci hareketi kendisini aşağıdaki genel pozisyonlara dayandırmaktadır:

1) İtalya, Almanya ve Japonya'nın yenilgisinden sonra demokrasiye genel bir dönüşün yaşandığı bir aşamanın başladığı görüşünün reddedilmesi; savaşın sona ermesiyle birlikte galip ülkelerdeki burjuva hükümetlerinin, reformist ve işçi partilerinin hükümette yer aldığı durumlarda bile, hatta özellikle böylesi durumlarda, faşizmin yöntem ve programlarına dönüştüğü görüşünün savunulması. Proletaryanın çıkarına olmayan hayali bir talep olan liberal biçimlere geri dönüş davasını üstlenmeyi reddetme.

2) Mevcut Rus rejiminin proleter karakterini yitirdiğinin ve bunun Üçüncü Enternasyonal tarafından devrimci siyasetin terk edilmesine paralel olarak gerçekleştiğinin ilanı. İlerleyen bir evrim, Rusya'daki siyasi, ekonomik ve toplumsal biçimlerin bir kez daha burjuva özellikler kazanmasına yol açmıştır. Bu süreç, otokratik tiranlığın praetorian biçimlerine ya da burjuva öncesi biçimlere bir geri dönüş olarak değil, totaliter bir rejime sahip ülkelerin Devlet Kapitalizmleri tarafından sunulan aynı tür ileri toplumsal örgütlenmenin farklı bir tarihsel yoldan ortaya çıkışı olarak görülmelidir: Devlet planlamasının dayatmacı gelişmelere yol açtığı ve emperyalist bir çizgi izlemek için gelişmiş bir potansiyel sağladığı rejimler. Böyle bir durum karşısında, Rusya'yı, zaten tüm modern devletlerde

çürümekte olan parlamenter demokratik biçimlere geri dönmeye çağırıyoruz; bunun yerine Rusya'da da totaliter devrimci komünist partinin yeniden kurulması için çalışıyoruz.

3) Sınıfların ve partilerin her türlü ulusal dayanışmasına katılmaya yönelik tüm davetlerin reddedilmesi; bu dayanışma çağrısı kısa bir süre önce sözde totaliter rejimleri devirmek ve Mihver Devletlerle savaşmak için yapılmıştı, şimdi ise savaştan zarar görmüş kapitalist dünyayı yasal yöntemlerle yeniden inşa etmek için gereklidir.

4) Birleşik cephe manevra ve taktiğinin, yani artık proleter hiçbir yanları kalmamış olan sözde sosyalist ve komünist partilerin hükümet koalisyonlarını terk etmeye ve sözde bir proleter birlik oluşturmaya davet edilmesinin reddedilmesi.

5) Çeşitli ülkelerin işçi sınıflarını yeni bir emperyalist savaş için yurtsever cephelere seferber etmeye çalışan tüm ideolojik haçlı seferlerine karşı kararlı mücadele; ister Anglosakson Emperyalizmine karşı 'Kızıl' Rusya için savaşmaya, ister anti-faşist olarak sunulan bir savaşta Stalinist totalitarizme karşı Batı demokrasisini desteklemeye çağrılısınlar.

Vefat İlanları

Zor bir kaç ay geçirdik. Partimiz iki genç yoldaşını kaybetti. Kuzey Almanya'da yaşayan yoldaşımız Sarah, Ekim ayında hayatını kaybetti. Sarah partiye 2022 yılında katılmış ve partinin çeviri çalışmalarına büyük bir şevkle dahil olarak Alman Devrimi üzerine uzun yıllar süren çalışmalara yardımcı olmuştu. Bir ay sonra, Kazakistan'ın Almatı kentinden parti üyesi bir yoldaş olan Lena'nın da hayatını kaybettiği haberini aldık. Lena partiye 2021 yılında katılmıştı ve Üçüncü Enternasyonal'in 1920'lerde Kafkasya ve Orta Asya'daki çabalarına ilişkin araştırmamıza katılıyordu.

Sermayenin bedenlerimizde olduğu kadar zihinlerimizde de iz bıraktığı söylenir. Yoldaşlarımızı

ve okurlarımızı, bu dünya bizden daha fazla şehit almasın diye kendilerine dikkat etmeye çağırıyoruz.

Mauro Yoldaş Anısına

Sevgili Mauro, önce uzun bir hastalık seni (ve bizi) sevgili Silvana'dan ayırdı. Bugün ise aramızdan, kız kardeşin Donatella'dan, karın Manuela'dan, sevgili torunların ve partideki tüm yoldaşlarından ayrılan sensin.

Bizimle birlikte komünist devrimin bir neferi oldun. Tüm yaşamın boyunca işçi sınıfının devrimine hazırlık amacıyla Enternasyonal Komünist Partimizde militanlık yaparak enerjini coşkuyla komünizm davasına adadın. Yarının yeni muzaffer taarruzları için dersleri sen de taşıdın. Senin ve bizim henüz göremediğimiz ve aramızdaki yaşlıların hiç göremeyeceği, ancak dünün ve bugünün Partisindeki herkes gibi, dünyanın dört bir yanındaki işçilerin acıları, cesur saldırıları ve sayısız yenilgileriyle birlikte, kolektif ve günlük sosyal savaşımızda şimdiden yaşayabildiğiniz o devrimin ve komünizmin tadını sen de çıkardın.

Ayrıca, çalışma koşullarının savunulması gerçek ve mücadeleciler sınıf örgütlerinin oluşturulması ve dayatılması için işçi faaliyetleri ve mücadelelerindeki uzun bağlılığını, sürekli dikkatini, keskin duyarlılığını, demiryolcu arkadaşlarının sevgisini, takdirini ve dayanışmasını uyandırdığını da hatırlıyoruz. Sana, cömertliğine, zekana, iyi huylu tatlı ve neşeli ironine, anlayışına, yardımseverliğine ve herkese yakınlığına ihtiyaç duyan ve duymaya devam edecek olan bizler, şimdi kendimizi daha yalnız buluyoruz.

Ayrıca senin için, sana sadık kalmak ve seni hatırlamak için, biz komünistler, komünizm çalışmalarına ve propagandasına devam edeceğiz, bunun için burada bir ömür boyu seninle paylaştığımız o sarsılmaz inancımızı yeniden teyit ediyoruz. Coşkun bizim için bir örnek olarak kalacaktır. Teşekkürler, Mauro.